

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 441-442

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ πε-
ριπόθητα, ἐπὶ τῇ λαμπροφύρῳ καὶ Πανευ-
σήμῳ καὶ Παγχαρμοσύνῳ Ἀναστάσει τοῦ
Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ προσφωνοῦμεν ὑμᾶς διὰ τοῦ ἐλ-
πιδοφόρου καὶ χαροποιοῦ μηνύματος Χρι-
στοῦ Ἀνέστη, ἐπικαλούμενοι ἐπὶ πάντας, ἐν
ἀγάπῃ πατρικῇ, τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἀ-
ναστάντος Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἡ Ἑβδομάς τῶν Σεπτῶν Παθῶν καὶ
τοῦ πένθους παρῆλθεν. Ὁ γλυκὺς Νυμφίος
τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ Σωτὴρ παντὸς τοῦ
βροτείου γένους ἐσταυρώθη καὶ ἐτύθη διὰ
τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἠγέρθη διὰ
τὴν δικαίωσιν ἡμῶν. Καὶ ἰδοὺ ἐπέφανεν λαμ-
πρὰ καὶ φωταυγὴς καὶ πάλιν ἡ κλητὴ καὶ
ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασι-
λὺς καὶ κυρία.

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανὸς
τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια». Πλήμνυρα ὑ-
περκοσμίου φωτὸς ἔχει ἀπλωθῇ εἰς τοὺς
Ναοὺς, τὰς πόλεις, τὰ χωρία καὶ τοὺς οἴ-
κους ἡμῶν. Τὰ πάντα σήμερον μεταβάλλον-
ται εἰς ἡχῶ τοῦ πλέον χαρμοσύνου μηνύ-
ματος.

Ἡ «ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν» καὶ «πανήγυρις
τῶν παναγύρεων» διασκεδάζει τὴν ἐν ταῖς

ψυχαῖς τῶν πιστῶν ἐνυπάρχουσιν θλίψιν
καὶ συνοχὴν καρδίας ἐκ τῆς λυπηρᾶς ἀνα-
μνήσεως τῶν Παθῶν τοῦ θείου Διδασκάλου
καὶ Λυτρωτοῦ καὶ διαχέει εἰς αὐτὰς τὴν ἀ-
νεκκάλητον καὶ ἀναφαίρετον χαρὰν τοῦ Φω-
τὸς τῆς Ἀναστάσεως.

Τὸ φῶς τοῦτο τῆς Ἀναστάσεως, τὸ ἐκ
τοῦ Ζωοδόχου Τάφου ἐκπηγάσαν, εὐχόμεθα
νὰ ἐπιλάβῃ εἰς τὰς καρδίας πάντων ὑμῶν,
τὸ Φῶς τὸ Ἅγιον, ὅπερ μυριάδας ἀνθρω-
πίνων υπάρξεων ἀνὰ τοὺς αἰῶνας κατηύγα-
σεν καὶ κατέστησεν ὅργανα τῆς θείας χάρι-
τος καὶ «σκεύη ἐκλογῆς». Ὑπὸ τὴν σημαίαν
τῆς Ἀναστάσεως ἠγίασαν ἑκατομύρια ἀγα-
θοπροαιρέτων ἀνθρώπων ἐξ ὅλων τῶν αἰώ-
νων, ἐκ πάσης τῆς Οἰκουμένης. Λυτρωτικὰ
ὄθεν καὶ σωτηριώδη τῆς Ἀναστάσεως τὰ
ἀποτελέσματα διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ταῦ-
τα δέ, διὰ λόγων συντόνων, ἐπισημαίνει ὁ
θεῖος τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος γρά-
φων πρὸς Κορινθίους: «Εἰ δὲ Χριστὸς
οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγ-
μα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν.
Εὐρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες
τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ
τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἤγειρε τὸν Χριστόν,
ὃν οὐκ ἤγειρεν, εἴπερ ἄρα νεκροὶ

οὐκ ἐγείρονται· εἰ γάρ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται. Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν· ἔτι ἐστὲ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν» (Α' Κορινθ. ΙΕ' 14χ19).

Οὐδεὶς ἄς θρηνῇ διὰ παραπτώματα καὶ ὀλισθήματα πνευματικά. Οὐδεὶς ἄς δακρύῃ, δι' ὅσα ἡμαρτε τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλύπησε τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ἐν αὐτῷ οἰκοῦν. «Μηδεὶς θρηνεῖτω πταίσματα, συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε», φθέγγεται θεογλώσσω ὁ Χρυσορρήμων Χρυσόστομος.

Ἐπὶ τῷ πανυπερλάμπρῳ τοῦ τρισεγίστου καὶ κοσμοϊστορικοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἑορτασμῶ, Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι συνεορτάζουσι καὶ ἡ κτίσις πᾶσα χορεύει, ψάλλουσα τῷ Ἀναστάνει Σωτῆρι ἡμῶν «δόξα τῇ Ἀγίᾳ Ἀναστάσει Σου Κύριε», ὡς ἐπινίκιον ᾠδῆν. Χριστὸς Ἀνέστη! Ἡ ἐπιφώνησις αὕτη εἶναι τὰ εὐαγγέλια τῆς νίκης.

Ἀνήκομεν πλέον εἰς τὴν Ἀνάστασιν, εἰς τὴν αἰωνίαν χαράν, εἰς τὸν Παράδεισον ἐπιστρέφοντες.

Δικαία ὄθειν ἡ χαρά, δικαία καὶ ἡ πανήγυρις. «Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν» καὶ «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο».

Ἐχομεν, λοιπόν, δικαίωμα νὰ ἀνακράξωμεν ἐν πραγματικῷ θριάμβῳ: «Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου Ἄδῃ τὸ νίκος;» (Α' Κορινθ. 15, 55).

Τοῦτο τὸ εὐτυχές καὶ σωτήριον τέλος τοῦ μεγάλου Δράματος, τὸ ὁποῖον ἄγγελος Θεοῦ ἀνήγγειλε εἰς τὰς ὁσίας γυναῖκας, τὰς προσελθούσας εἰς τὸν τάφον τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν Ταφὴν Του: «τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν!» (Μαρκ. 16, 6—7).

Ἡ χαρὰ ἡμῶν ἐπὶ τῇ νίκῃ ταύτῃ τοῦ αἰωνίου τῆς ἀνθρωπότητος ἐχθροῦ εἶναι τοσούτῳ μᾶλλον δεδικαιολογημένη, ὅσῳ πιστεύομεν, ὅτι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἀνέστη οὐχὶ μόνον διὰ τὴν δόξαν Του, ἀλλ' ἐπίσης καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ βεβαία ἀπαρχὴ τῆς ἡμετέρας ἀναστάσεως κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ θείου Παύλου λέγοντος: «εἰ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι

τοῦ θανάτου Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα» (Ρωμ. 6, 5).

Τοῦτο θὰ ἐπιτύχωμεν οὐχὶ μόνον χαίροντες ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει καὶ ἐνοῦντες τὴν φωνὴν ἡμῶν εἰς ἐκείνην τῶν Μυροφόρων, τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Παύλου, τῶν πιστῶν τοῦ Κυρίου, τὴν φωνὴν τῆς χαρᾶς τῆς ὑπερκοσμίου καὶ ἀπεριγράπτου, ὡς ἐκ τῆς λυτρώσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς συνεργείας ἡμῶν καὶ συμμετοχῆς εἰς τὸν θάνατον, τὸν θάνατον τῆς ἁμαρτίας:

«Εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, βεβαιοὶ ὁ θεὸς Ἀπόστολος Πέτρος, ὅτι καὶ Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἰχνεσιν Αὐτοῦ» (1 Πέτρον 2, 21).

Ἄς παραδώσωμεν εἰς τὴν λήθην τὰ ἐν τῷ παρελθόντι συμβάντα καὶ ἄς συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει. Πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσι καὶ μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσαι καὶ δωρήσαιτο τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα ὁ ἐκ νεκρῶν Ἀναστὰς Ἰησοῦς.

Ὑπὸ τοῦ Ἀναστασίμου, λοιπόν, φωτὸς τοῦ Χριστοῦ καταλαμπόμενοι πάντες, ἄς ἀπομακρύνωμεν ἀφ' ἡμῶν τὰ πάθη, τὰς ἀδυναμίας, τὰς κατωτερότητας. Ἄς ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους καὶ ἄς ἐκδηλώσωμεν τὴν ἀγάπην ταύτην περισσώτερον πρὸς τοὺς ἐν θλίψεσι καὶ ἀνάγκαις ἀδελφούς ἡμῶν, ἵνα οὕτω βεβαιώσωμεν ἔργῳ τε καὶ λόγῳ τὴν πίστιν ἡμῶν πρὸς τὸν ὑπὲρ τοῦ κόσμου Σταυρωθέντα καὶ Ἀναστάντα Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄμετρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
† Ο ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

✠

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ ΥΜΝΟΥ

Ἡξιώθημεν πάλιν καὶ ἐφέτος χάριτι Θεοῦ νὰ διανύωμεν τὸ στάδιον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἡ βασιλὶς τῶν Τεσσαρακοστῶν καὶ ἡ περίοδος τῆς ψυχικῆς ἀνατάσεως διὰ τὸν χριστιανόν.

Ἡ Ἀγία μας Ἐκκλησία μὲ τὰς ὑπερόχους καὶ ἰδιαιτέρας Ἀκολουθίας τῶν Ἀγίων καὶ πανσέπτων ἡμερῶν τούτων, μὲ τὰς κατανυκτικὰς δηλαδὴ Προηγιασμένας, τὸν Μέγαν Κανόνα, τὸ Μέγα Ἀπόδειπνον, τὸν Ἀκάθιστον Ὑμνον καὶ τοὺς ἄλλους πενθίμους ὕμνους καὶ τροπάρια τῶν θεοπνεύστων Ὑμνογράφων προσπαθεῖ νὰ μᾶς ὑποβοηθήσῃ εἰς τὴν ζωηροτέραν ἀνάμνησιν τοῦ Θείου Δράματος τῆς Σταυρώσεως καὶ νὰ μᾶς παρακινήσῃ πρὸς πνευματικὴν ἀφύπνισιν καὶ ψυχικὴν ἀναζωογόνησιν.

Ἐποχὴ νηστείας καὶ πένθους, προσευχῆς καὶ περισυλλογῆς, μετανοίας καὶ καθαρμοῦ, αὐτοσυγκειντρώσεως καὶ πνευματικῆς οἰκοδομῆς, ἐποχὴ ἀγώνων πνευματικῶν καὶ ἀνασυγκροτήσεως τῶν πνευματικῶν καὶ τῶν ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ἡ Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή, κατὰ τὴν ὁποίαν μᾶς παρέχεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ψυχικὴν μας κατάστασιν, νὰ ἐπανορθώσωμεν τὰ σφάλματα καὶ τὰς ἐλλείψεις μας, νὰ ζητήσωμεν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. «Ἴδου νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος· ἰδου νῦν ἡμέρα σωτηρίας». Ὅλαι αἱ Ἀκολουθίαι τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς πένθιμον τόνον καὶ σχεδὸν καμμία ἐξ αὐτῶν δὲν ἔχει χαρακτηριστὰ πανηγυρικὸν καὶ χαρμόσυνον. Μόνον ὁ «Ἀκάθιστος Ὑμνος», τοῦ ὁποίου τὸ ἱστορικὸν ἀναφέρεται εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου καὶ εἰς εὐχαριστήριον ὕμνον πρὸς τὴν «ὑπέρμαχον Στρατηγόν» τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἔχει τόνον χαρούμενον καὶ προξενεῖ συναισθήματα χαρᾶς καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως εἰς τὴν ψυχὴν τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν. Ὁ «Ἀκάθιστος ὕμνος» ψάλλεται τμηματικῶς μὲν κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς Παρασκευῆς τῶν τεσσαρῶν πρώτων ἑβδομάδων τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐξ ὁλοκλήρου δὲ κατὰ τὴν Παρασκευὴν τῆς Ε' ἑβδομάδος.

Ὁ «Ἀκάθιστος ὕμνος» ἡ «Χαιρετισμοί», ὅπως ὀνομάσθησαν ἀπὸ τὸ συχνάκις ἐπαναλαμβανόμενον «χαῖρε», εὐρίσκουν τόσον μεγάλην ἀπήχησιν εἰς τὴν λαϊκὴν ψυχὴν, ὥστε νὰ γεμίζουν οἱ Ὁρθόδοξοι Νεοὶ κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι εὐλαβοῦνται καὶ ἀγαποῦν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τι τὴν Ὑπεράγιαν Θεοτόκου καὶ θέλουν νὰ ἐκφράζον καὶ ἑκάστην ἡμέραν πρὸς Αὐτὴν τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην τῶν διὰ τὰς πολλαπλὰς εὐεργεσίας τῆς καὶ τὴν ἀκοίμητον προστασίαν τῆς διὰ τὸ Γένος ἡμῶν. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ μὲ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν ἀναγόμεθα διὰ τῆς φαντασίας εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἡρακλείου τοῦ αὐτοκράτορος, τὸν 7ον δηλονότι μ.Χ. αἰῶνα. Ρίγη ἱερᾶς συγκινήσεως διακατέχουν τὴν ψυχὴν μας, ὅταν μελετῶντες τὴν Βυζαντινὴν ἱστορίαν βλέπωμεν τὸν εὐσεβῆ αὐτοκράτορα νὰ παλαίῃ ἀπεγνωσμένως καὶ μὲ ἐλαχίστας στρατιωτικὰς

δυνάμεις κατὰ τῶν Περσῶν καὶ τῶν Ἀβάρων, τῶν φοβερῶν αὐτῶν ἐχθρῶν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ νὰ καταβάλλῃ τὴν ὑστάτην προσπάθειαν, ὅπως περισώσῃ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τοῦ Βυζαντίου. Ὁ Χαγᾶνος, ὁ ἡγεμὼν τῶν Ἀβάρων μὲ πολυάριθμον στρατὸν καὶ στόλον πολιορκεῖ τὴν Κωνσταντινούπολιν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν. Ὁ Χοσρόης, ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν συμμαχεῖ μετὰ τοῦ Χαγᾶνου καὶ μυρίους τρόπους μετέρχεται διὰ νὰ κυριεύσῃ τὴν Κων/πολιν. Ὁ αὐτοκράτωρ εὐρίσκεται μὲ ἐλάχιστον στρατὸν χριστιανῶν εἰς τὴν Περσίαν. Ὁ Βῶνος, ὁ Μέγας Μάγιστρος καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ὁ Πατριάρχης Σέργιος προσπαθοῦν νὰ ἐνθαρρύνουν τὸν δοκιμαζόμενον λαὸν καὶ νὰ τοῦ ἐμπνεύσουν πίστιν πρὸς τὴν Θεοτόκον, τὴν Πολιοῦχον τῆς Πόλεως. Ὅλοι ἔχουν χάσει πλέον τὸ ἡθικὸν καὶ μοναδικὴ τῶν ἐλπίς ἀπέμεινε ἡ Θεοτόκος.

Καὶ ἰδοὺ μετ' ὀλίγον τὸ τέλος! Τὸ θαῦμα τῆς Θεοτόκου συνετελέσθη καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὑπερβαίνουν πάντα νοῦν! Ὁ Χαγᾶνος ἡττᾶται παντελῶς, διότι σφοδρὰ καταιγὶς διασπᾷ τὴν κατὰ θάλασσαν δυνάμιν του. Ὁ Χοσρόης φοβηθεὶς ἀποχωρεῖ. Μετὰ τὴν πλὴν ἀνέκφραστον καὶ συγκίνησιν ἀπερίγραπτον προστρέχουν ὅλοι ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν διὰ νὰ δοξολογήσουν καὶ εὐχαριστήσουν τὴν Πανάμωμον Παρθένον, ἡ ὁποία τοὺς ἔσωσεν ἐκ βεβαίου κινδύνου, ἐκ βεβαίας ἀπωλείας καὶ καταστροφῆς! Σπεύδουν ν' ἀπευθύνουν πρὸς Αὐτὴν τὸ «χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τροπᾶια» καὶ τὸ «χαῖρε δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσιν». Διὰ πρώτην φορὰν ψάλλεται κατὰ τὴν ὁλονύκτιον ἐκείνην δοξολογίαν ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος, κατὰ τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἐκάθισεν, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία του «Ἀκάθιστος». Ἐκτοτε, ἀπὸ 14 αἰώνων, εἰς ἀνάμνησιν καὶ εὐχαριστίαν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ θαύματος, τὸ ὁποῖον ἐγένετο εἰς τὴν Κων/πολιν ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου, ὅλαι αἱ ἐκκλησίαι τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν ψάλλουν κάθε χρόνον τὸν «Ἀκάθιστον ὕμνον» ἢ τοὺς «Χαιρετισμοὺς» διὰ νὰ ὑπενθυμίσουν εἰς ἡμᾶς τὸ ἱστορικὸν γεγονός τῆς θαυματουργικῆς διασωθείσης Πόλεως καὶ νὰ μᾶς παρωθήσουν πρὸς ἐξύμνησιν τῆς προστατίδος τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ καθενὸς ἀπὸ ἡμᾶς.

Ἡ Θεομήτωρ βεβαίως δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν ὕμνων καὶ τῶν ἐγκωμίων μας. Ἡμεῖς ὅμως, οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀνάξιοι, καθημερινῶς, εἰς κάθε μας βῆμα ἔχομεν ἀνάγκην τῆς προστασίας τῆς καὶ τῆς μεσιτείας τῆς. Ὡς λέγωμεν καθημερινῶς τοὺς χαιρετισμοὺς καὶ τὴν παράκλησιν τῆς Θεοτόκου. Ὡς ἔχομε πάντοτε ἀκοίμητον εἰς τὴν ψυχὴν μας τὸν πρὸς Αὐτὴν πόθον. Ὡς γίνῃ παντοτεινὸν ἐντρυφήμα τῆς ψυχῆς μας καὶ τοῦ νοῦ μας τὸ παμπόθητον καὶ σωτήριον ὄνομα τῆς Ἀγνῆς Παρένου. Ὡς εἴμεθα δὲ βέβαιοι, ὅτι ἡ Πανάμωμος Κόρη διὰ τῶν ἀγρόπνων πρεσβειῶν καὶ ἱκεσιῶν πρὸς τὸν Υἱὸν τῆς καὶ Θεὸν, θὰ μᾶς προστατεύῃ, θὰ μᾶς διασώζῃ ἐκ τῶν χαλεπῶν κινδύνων καὶ περιστάσεων, θὰ μᾶς

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΨΥΧΩΦΕΛΟΥΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ἡ ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, καθιέρωσε τὰς ἁγίας τεσσαρακοστάς, ἵνα κατ' αὐτὰς ὁ χριστιανὸς νηστεύων προετοιμάζεται δεόντως καὶ προσερχῆται ἐπαξίως πρὸς μετάληψιν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, δι' ὧν γίνεται φίλος τοῦ Χριστοῦ καὶ συνοικεῖ μετ' Αὐτοῦ, διότι Αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπεν «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. ζ' 56). Καθιερώθησαν δὲ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας αἱ τεσσαρακοσταὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς τεσσαρακονθήμερου νηστείας τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Σωτῆρος, ἐξ ὧν ὁ μὲν Μωϋσῆς νηστεύσας τεσσαράκοντα ἡμέρας ἠξιώθη νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὰς πλάκας τοῦ νόμου, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦτο κεκραγμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτὸ τὸ θεῖον Αὐτοῦ θέλημα, οὗτινος, ἡ ἐκπλήρωσις ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἄνθρωπον πρὸς σωτηρίαν αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν διὰ τῆς τεσσαρακονθήμερου αὐτοῦ νηστείας καὶ τῶν πειρασμῶν, οὓς ὑπέμεινεν ἐν τῇ ἐρήμῳ ὑπὸ τοῦ διαβόλου μετὰ τὸ βάπτισμα, ἠθέλησε νὰ διδάξῃ ἡμᾶς ἐμπράκτως τὸ ὠφέλιμον τῆς νηστείας καὶ τὴν ὑπομονὴν εἰς τοὺς πειρασμοὺς, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς ποτε δύναται νὰ ἀποφύγῃ. Ὅπως δὲ ἡ Ἐκκλησία ἐνθαρρύνῃ τὸν χριστιανὸν εἰς τὸν τραχὺν τῆς νηστείας ἀγῶνα καὶ καταστήσῃ τὴν νηστείαν προσφιλὴν εἰς αὐτὸν, μιμείται τὸν καλὸν καὶ ἐπιτήδειον ἱατρόν, ὅστις προσφέρει πρὸς τὸν ἀσθενῆ τὸ ἀειδὲς τὴν ὁσμὴν καὶ γεῦσιν φάρμακον, προλέγει εἰς αὐτὸν μετὰ χάριτος καὶ πειθούς τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν, ἥς χρεῖαν ἔχει ὁ ἀσθενὴς καὶ καθίστησιν αὐτὸ οὐ μόνον ἀνεκτόν, ἀλλὰ καὶ ποθητόν εἰς τὸν πάσχοντα. Τοῦτο αὐτὸ ποιοῦσα καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἥτις ἐπιδιώκει τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνθρώπου θεραπείαν, ὥς ὁ ἱατρός τὴν σωματικὴν, ἐξυμνεῖ τὴν νηστείαν διὰ τῶν ὠραίων τροπαρίων, τὰ ὁποῖα ἀκούομεν μελωδικῶς ψαλλόμενα κατὰ τὰς ἡμέρας τούτας τῆς ψυχωφελοῦς τεσσαρακοστῆς καὶ διὰ τῶν ὁποίων διατίθῃσι τὸν χριστιανὸν εὐαρέστως πρὸς τὴν τραχεῖαν ἄλλως καὶ ἀγῆδῃ νηστείαν. Ἀκούσωμεν λ.χ. τὸ ὠραιότατον καὶ λιαν ἐπαγωγὸν τοῦ τριωδίου τροπάριον, ὅπερ ὡς προῖδὸν εὐσεβοῦς διανοίας καὶ ἐκδήλωσις καρδίας εὐγενοῦς, καθιερώθη νὰ ψάλληται τῇ Δευτέρᾳ τῆς πρώτης ἑβδομάδος εἰς τὸν ὀρθρον, καὶ τὸ ὁποῖον βεβαίως ἤκουσαν, ὅσοι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν παρευρέθησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. «Ἐλήλυθεν, λέγει ἡ Νηστεία, ἡ μήτηρ τῆς σωφροσύνης, ἡ κατήγορος τῆς ἁμαρτίας, καὶ συνήγορος τῆς μετανοίας, ἡ πολιτεία τῶν ἀγγέλων, καὶ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων». (Ἐκκλησ. Πανδέκτη τόμ. δ' σελ. 86).

Ἰδὸν τὰ ψυχωφελῆ προσόντα τῆς νηστείας, ἃ συνίστησιν ἡ Ἐκκλησία. Ἡ νηστεία, λέγει, χριστιανέ, ἡ ὁποία ἐφθασεν εἶναι μήτηρ τῆς σωφροσύνης· διότι

ἐξ αὐτῆς γεννῶνται οἱ ἀγαθοὶ λογισμοί, οἵτινες σωφρόνως καὶ θεοφιλῶς διευθύνουσι τὰς σωματικὰς τοῦ ἀνθρώπου κλίσεις καὶ καθιστῶσιν αὐτὸν πολίτην τοῦ Παραδείσου, ἐξ οὗ ἡ γαστριμαργία εἶχεν ἐκδιώξει αὐτόν.

Ἡ νηστεία εἶναι κατήγορος τῆς ἁμαρτίας καὶ συνήγορος τῆς μετανοίας, διότι αὕτη καταδικάζουσα τὴν ἁμαρτίαν ὥς βλαβερὰν, ὑποβάλλει τὸν ἄνθρωπον εἰς ψυχωφελῆ δίαιταν καὶ προτρέπει αὐτὸν πρὸς μετάνοιαν, δι' ἥς ἐξευμενίζει τὸν παροργισθέντα Θεὸν καὶ προπαρασκευαζόμενος δεόντως γίνεται συμπολίτης τῶν ἀγγέλων καὶ παρίσταται σεσωσμένος πρὸ τοῦ θρόνου τῆς θείας Μεγαλειότητος.

Ἄλλ' ὁποῖαν νηστείαν ἐννοεῖ ἡ Ἐκκλησία, ψάλλουσα τὸ ἐπαγωγὸν τοῦτο τροπάριον; ἐννοεῖ ἄρα γὰρ τὴν ἀποχὴν μόνον τοῦ κρέατος, τοῦ τυροῦ καὶ τῶν τοιούτων; ἢ ἐννοεῖ σὺν τούτοις καὶ ἄλλο τι ὑψηλότερον καὶ σοβαρώτερον; Ἄς ἀνοίξωμεν ἄλλην σελίδα τοῦ τριωδίου εἰς τὸν ἐσπερινὸν τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ θὰ εὕρωμεν τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας ἡμῶν εἰς τὸ τροπάριον τῶν ἀποστίχων, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἑξῆς: «Νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ ἀληθῆς νηστεία, ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτριώσεις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιᾶς, ψεύδους καὶ ἐπιπορίας· ἡ τούτων ἔνδεια, νηστεία ἐστίν, ἀληθῆς καὶ εὐπρόσδεκτος» (ἐνθ' ἀνωτέρω σελ. 91).

Τοιαύτην λοιπὸν νηστείαν ἐννοεῖ ἡ Ἐκκλησία, ὅταν ὀνομάζῃ αὐτὴν μητέρα τῆς σωφροσύνης καὶ κατήγορον τῆς ἁμαρτίας· διότι τοιαύτην νηστείαν ἐξασκῶν ὁ χριστιανός, μαρτυρεῖ, ὅτι ἀληθῶς μετανοεῖ διὰ τὰς παρεκτροπὰς αὐτοῦ καὶ ζητεῖ δι' αὐτῆς νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεὸν καὶ τύχῃ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ.

Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, νηστεύοντες κατὰ τὰς ἁγίας τεσσαρακοστάς, ἅς ἀποβάλλωμεν ἐκ τῆς καρδίας ἡμῶν πᾶσαν ἐμφολεῖουσαν εἰς αὐτὴν κακίαν· ἅς περιορίσωμεν τὴν γλῶσσαν ἐκ τῶν ἀσέμνων καὶ βλασφημιῶν ἐκφράσεων, ἅς ἀντικαταστήσωμεν τὸν θυμὸν διὰ τῆς πραότητος καὶ εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς, ἅς ἀποχωρίσθωμεν ἐκ τῶν βλαβερῶν παθῶν καὶ ὀρέξεων, ἅς ἀφήσωμεν τὴν καταλαλίαν, τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἐπιπορίαν, ὅπως ἡ νηστεία ἡμῶν ἀποβῇ ἀληθῆς καὶ εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Κύριον. Μὴ πιστεύωμεν δὲ εἰς τὰς ἀσεβεῖς καὶ ψευδεῖς διαδόσεις τινῶν, οἵτινες ἐπιπολαίως κρίνοντες τὴν νηστείαν ἀποφαίνονται κατ' αὐτῆς, διότι τότε ἀναιροῦμεν τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἥτις μαρτυρεῖ, ὅτι ἐκ τῆς καταλύσεως τῆς νηστείας ἐπανήλθεν ἡ ἁμαρτία καὶ ἐκ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος.

Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ παραβάντες τὴν θεῖαν ἐντολὴν καὶ φαγόντες ἐκ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει κατάλυσιν τῆς νηστείας, ἐξωρίσθησαν ἐκ τοῦ Παραδείσου καὶ ἤκουσαν τὸν Θεὸν καταρώμενον αὐτούς. Ἄλλ' ὁ Μωϋσῆς νηστεύσας τεσσαράκοντα ἡμέρας ἠξιώθη νὰ δεχθῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὰς πλάκας τοῦ νόμου καὶ νὰ καταστῇ ἀπόστολος.

ἐνισχύει εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς καὶ θὰ μᾶς κατευθύνῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας πρὸς κληρονομίαν τῶν ἀφθάρτων καὶ αἰώνιων ἀγαθῶν, ὧν εἶδε πάντες νὰ γίνομε μέτοχοι.

τος εἰς τὸν λαόν, ἕνεκα τῆς ἐκτάκτου λαμπρότητος τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ὅτε κατήλθεν ἀπὸ τοῦ ὄρους Σινᾶ μετὰ τὴν τεσσαρακονθήμερον νηστείαν καὶ τὴν ὑπερφυσίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτὸν συγκατάβασιν. Οἱ δὲ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν προγεγραμμένοι Νινευίται διὰ τῆς τριημέρου νηστείας καὶ τῶν εἰλικρινῶν τῆς μετανοίας δακρύων ἀνέστειλαν τὴν θείαν ἀλόφασιν καὶ ἔτυχον θείας συγγνώμης. Ἀλλὰ καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν διὰ τῆς τεσσαρακονθήμερου αὐτοῦ νηστείας δὲν ἐδίδαξεν ἐμπράκτως τὴν ὠφελιμότητα αὐτῆς καὶ ἀναγκαιότητα; Ἀδίκως ἄρα ἀποφαίνονται κατ' αὐτῆς οἱ ἐναντία φρονοῦντες.

Ἡμεῖς ἐμμένοντες πιστοὶ εἰς τὰς ἱεράς τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν παραδόσεις, τηρήσωμεν εὐλαβῶς τὰς καθιερωμένας νηστείας καὶ δεῖξωμεν κατ' αὐτὰς εἰλικρινῆ μετάνοιαν καὶ ἐνάρετον βίον, ὅπως ἡ νηστεία ἡμῶν γένηται δεκτὴ καὶ τύχωμεν τῆς ψυχικῆς ἡμῶν σωτηρίας.

Ἡ ἱερά τοῦ ἀνθρώπου συναίσθησις, ὅτι εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ ὡς τοιοῦτος ὀφείλει νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεόν, ὃν ὡς ἄνθρωπος ἐπίκρανε καὶ καθ' ἐκάστην πικραίνει ἁμαρτάνων, εἶναι τὸ εὐγενές αὐτοῦ ἐλατήριον, ὅπερ ἐνέθηκεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός, ἵνα κινή αὐτὸν εἰς ἀγαθὰς καὶ ψυχαφελεῖς πράξεις, δι' ὧν δύναται νὰ τύχῃ τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ἀναλογιζόμενος τὴν ἑαυτοῦ μηδαμινότητα καὶ εὐτέλειαν καὶ συγκρίνων αὐτὴν πρὸς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ Θεοῦ, πρὸ τοῦ ὁποίου παρίσταται πταίστης, εὐρίσκει ὅλας τὰς ἀγαθὰς αὐτοῦ πράξεις ἀνεπαρκεῖ, καὶ διὰ τοῦτο ἐκτὸς τῶν ἐξωτερικῶν τούτων πράξεων ὑποβάλλει ἑαυτὸν ἐκουσίως καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν πένθος, ὅπερ δηλοῦται διὰ τῆς νηστείας, διότι νηστεία οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, ἢ πένθος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς δι' ὅσας φέρει ἐκουσίας ἢ ἀκουσίας ἁμαρτίας. Ἡ δὲ ἐκκλησία ἡ συνοδεύουσα τὸν ἄνθρωπον καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον καὶ ὁδηγοῦσα αὐτὸν πρὸς τὴν σωτήριον τῆς μετανοίας ὁδόν, ἐνομιμοποίησεν τὴν ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἐπιβεβλημένην νηστείαν καὶ καθιέρωσεν αὐτὴν ὡς ἱερὸν αὐτῆς θεσμόν, ὃν πᾶς χριστιανὸς ὀφείλει νὰ σεβασθῇ καὶ τηρήσῃ ἀκριβῶς, ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ αἱ σωματικαὶ αὐτοῦ δυνατόσεις. Εἰς τὸ στάδιον δὲ τούτου τῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καθιερωθείσης νηστείας εὐρισκόμενοι καὶ ἡμεῖς στρέφωμεν τοὺς νοερούς ἡμῶν ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν ἡμῶν ἄνθρωπον, ἐξετάσωμεν ἀκριβῶς, ὃν διήλθομεν βίον, ἀναλογισθῶμεν ἔνθεν μὲν τὴν ἀπειρον τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην καὶ τὰ ἀγαθὰ Αὐτοῦ, ἅτινα καθ' ἐκάστην παρέχει ἡμῖν ἐν ἀφθονίᾳ, ἔνθεν δὲ τὴν πρὸς Αὐτὸν διαγωγὴν ἡμῶν, καὶ συγκρίνοντες ταῦτα πρὸς ἄλλα κανονίσωμεν τὸν βίον ἡμῶν καὶ τὰς πράξεις πρὸς τὸ θεῖον θέλημα, ὅπως εὐρωμεν τὸν Θεὸν ἵλαων ἐπὶ ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ ἀγὼν τῆς νηστείας εἶναι δυσχερὴς καὶ δυσκόλως ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ διεξαγάγῃ αὐτὸν ἐπιτυχῶς. Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθές καὶ ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ παρίσταται πρὸ ἡμῶν Αὐτὸς ὁ ἀγωνοθέτης Χριστὸς καὶ ἐνισχύει ἡμᾶς ἀγωνιζομένους· διότι Αὐτὸς εἶπεν, ὅτι «ἐσται μεθ' ἡμῶν πάσας τὰς ἡμέρας» (Ματθ. κη'

20) ἡ δὲ ἐκκλησία καλοῦσα ἡμᾶς πρὸς τὸν δυσχερῆ τούτον ἀγῶνα, προβάλλει ἡμῖν καὶ τὰ πνευματικὰ αὐτῆς ὅπλα, δι' ὧν δυνάμεθα νὰ νικήσωμεν ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ λάβωμεν παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸν ἀληθινὸν στέφανον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Ἰδοὺ τὸ προσκλητήριον αὐτῆς ἀγγελμα.

«Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡνέφκεται οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε, ἀναζωσάμενοι τὸν καλὸν τῆς Νηστείας ἀγῶνα· οἱ γὰρ νομίμως ἀθλοῦντες, δικαίως στεφανοῦνται· καὶ ἀναλαβόντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχησώμεθα, ὡς τεῖχος ἀσσηκτον κατέχοντες τὴν πίστιν, καὶ ὡς θώρακα τὴν προσευχὴν, καὶ περικεφαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνην· ἀντὶ μαχαίρας τὴν νηστείαν, ἣτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν· ὁ ποιὼν ταῦτα, τὸν ἀληθινὸν κομίζεται στέφανον, παρὰ τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως». (Ἐκκλ. Πανθ. τόμ. Δ' 78).

Ταύτην δὲ τὴν πανοπλίαν φέροντες καὶ τὸν Θεὸν ἐπικαλούμενοι εἰς βοήθειαν, μὴ φοβηθῶμεν τὰς φοβερὰς τοῦ ἐχθροῦ παρατάξεις καὶ τὰ μηχανήματα, ἀλλὰ ἀναλάβωμεν ἐρρωμένως τὸν εὐγενῆ τούτον ἀγῶνα καὶ ἀγωνισθῶμεν ὡς καλοὶ στρατιῶται Ἰησοῦ Χριστοῦ. (Β' Τιμ. Β' 3). Μὴ λησμονήσωμεν δὲ μόνον, ὅτι καὶ «ἐάν τις ἀθλῇ, οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ» (5). «Ὅθεν κανονίσωμεν πρῶτον τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς ἡμῶν «λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διαρρήξωμεν στραγγαλιὰς βιαίων συναλλαγμάτων· πᾶσαν συγγραφὴν ἀδικον διασπάσωμεν· δώσωμεν πεινῶσιν ἄρτον καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους» καὶ ἔπειτα ἀγωνισθῶμεν εὐθαρσῶς τὸν καλὸν τῆς νηστείας ἀγῶνα, «ἵνα λάβωμεν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ μέγα ἔλεος».

Εἶναι εὐγενὴς καὶ λίαν παρήγορος δι' ἡμᾶς τοὺς χριστιανούς ἡ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας καθιερωμένη νηστεία καὶ εὐγενὴς ἐκκληροῖ καθήκον ὁ δυνάμενος νὰ τηρήσῃ αὐτὴν αὐστηρῶς· διότι διὰ τῆς νηστείας ἀποκόπτονται τὰ ἀγενῆ τῆς καρδίας πάθη καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ πνευματικῆς σφαίρας, ἔνθα ἀνακαλύπτει τὴν ἀληθινὴν καὶ ἑσᾶει διαμένονσαν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ καὶ μακαριότητα καὶ ἐν αὐτῇ ἐντυφᾷ προαπολαύων διὰ τῆς ἰλαρότητος τῆς συνειδήσεως τῶν θείων δωρεῶν, ἃς ὑπισχνεῖται ὁ οὐράνιος Δοτὴρ πρὸς τοὺς πιστοὺς Αὐτοῦ ἐργάτας.

Ἐπαρελθῶμεν λοιπόν, ὃν διερχόμεθα χρόνον καὶ δεῖξωμεν διὰ τῶν ἔργων, ὅτι εἴμεθα ὄντως ἀληθεῖς χριστιανοὶ καὶ εὐγνώμονες λάτρεις τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος καὶ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀποθανόντος Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἀφήσωμεν τὰς κακὰς ἡμῶν ἕξεις καὶ ἀντικαταστήσωμεν αὐτὰς διὰ τῆς ἀφοσιώσεως ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀκριβῆ τοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσιν. Μιμηθῶμεν τοὺς Νινευίτας, τὸν προφήτην Δαυὶδ καὶ πάντας τοὺς μετανοήσαντας ἁμαρτωλοὺς καὶ κλαύσωμεν, ὡς ἐκεῖνοι, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ὅπως τύχωμεν τῆς τοῦ Θεοῦ συγγνώμης. Μὴ ἀναβάλλωμεν τὸν χρόνον τῆς μετανοίας, διότι οὐκ οἶδαμεν τὴν ὥραν οὐδὲ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν μέλλομεν νὰ παρα-

“ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΓΗΓΕΡΤΑΙ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ,”

Ἀνάστασις ! Τὸ κοσμοϊστορικώτερον καὶ τὸ χαρμωστότερον γεγονός ! Ἡ ἑορτὴ τῶν ἑορτῶν καὶ ἡ πανήγυρις τῶν πανηγύρεων ! Ἡ βασιλὶς καὶ κυρία τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους, ἡ κλητὴ, ἡ ἁγία ἡμέρα.

Ἀνάστασις !

Γεγονὸς ἀξιωματικώτερος καὶ τόσον μέγα καὶ θεμελιώδες, ὥστε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ θεωρήσῃ χρέος τῆς, ὅπως μᾶς υπενθυμίσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης ἐβδομάδος.

Ἀνάστασις ! Ἡ ἡμέρα τοῦ θριάμβου τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς ἀρετῆς, ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη καὶ ἐξαίρετος, εἰς τῆς ὁποίας τὸν ἑορτασμόν ἐδόθη μοναδικὴ τιμὴ καὶ αἴγλη. Ἀνάστασις ! Τὸ υπέρτατον Σύμβολον τῆς πίστεώς μας καὶ ἡ βάσις τῆς Ὁρθοδόξου λατρείας.

Ἄν ἀφαιρέσῃ κανεὶς τὴν Ἀνάστασιν ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἡ πίστις ματαιοῦται καὶ πάντα τὰ πιστευόμενα, «Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν» διαγγέλλει τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ πνευματέμφορος Παῦλος.

Ἀνάστασις ! Ἡμέρα θεία, μεγαλοπρεπής, ἱερά !

Κατ’ αὐτὴν τὴν ἁγίαν ἡμέραν ὁ Χριστὸς ἀνέστη, ὁ θάνατος κατηργήθη, ὁ ἄδης ἐσκυλεύθη. τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων συνανέστη τῷ ἀναστάντι Χριστῷ, τὸ σκότος ἐλύθη, ἡ προπατορικὴ πληγὴ λύθη, ἡ ἁμαρτία ὁλοσχερῶς συννετρίβη καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο κληρονόμος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἀὐτὴ ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ» ἄδει προφητικώτατα ὁ θεῖος Ὑμνωδός. Λαμπροφόρος Ἀνάστασις ! Πηγὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς αἰσιοδοξίας, πηγὴ τῆς ἐλπίδος, τῆς εἰρήνης, τῆς δυνάμεως ! Ποία καρδιά δὲν πάλαιται ἐκ χαρᾶς ἐπὶ τῷ ἀκουσμάτι τῆς λέξεως Ἀνάστασις ; Ποία ψυχὴ δὲν σαρτῇ ἐκ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως καὶ εὐφροσύνης ; Ὁ Χριστὸς ἐγένετο θριαμβευτὴς τοῦ ἄδου καὶ τοῦ θανάτου, ὁ Χριστὸς ἀνέτειλεν ὑπὲρ τὸν ἥλιον. Ἐκ τοῦ τάφου θανατώσας τὸν θάνατον διὰ τοῦ θανάτου. Ἐκ τοῦ τάφου τοῦ προσέκυσεν ἡ ζωὴ, ἡ ἀγάπη καὶ ἐπήγασαν χεῖμαρροι πρωτοφανοῦς φωτός. Ὁ τάφος τοῦ

δώσωμεν τὴν ψυχὴν ἡμῶν πρὸς τὸν Πλάστην, ὡς τοῦτο βλέπομεν καθ’ ἐκάστην καὶ πολλοὺς συνοδούμεν πρὸς τὸν τάφον ἁπλῶς καὶ αἰφνιδίως ἀφ’ ἡμῶν μεταστάντας ἄλλα ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς, ριφθώμεν εἰς τὰς πατρικὰς ἀγκάλας τοῦ οὐρανοῦ, ἡμῶν Πατρός φέροντες ἀνὰ στόμα τοὺς συμπαθεῖς τοῦ ἁμαρτήσαντος υἱοῦ λόγους «Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν Σου», ὅπως καὶ ἡμεῖς τύχωμεν, ἥς καὶ ἐκεῖνος ἔτυχε πατρικῆς καὶ φιλοστόργου υποδοχῆς καὶ ἀξιοθώμεν νὰ διέλθωμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ψυχικῇ γαλήνῃ τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστήν, νὰ ἑορτάσωμεν δὲ μετὰ φαιδρότητος καὶ χαρᾶς τὴν ἐκ νεκρῶν τριήμερον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἀνάστασιν.

Κυρίου κατέστη τὸ σεβασμιώτερον σημεῖον τῆς γῆς, διότι ἐν αὐτῷ ἀπετέθη ὡς νεκρὸς ὁ ἀθάνατος. Σωτηρία καὶ ἀθανασία ἀνέτειλεν ἀπὸ τὸν Ζωοδόχον τάφον του. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ κατέχη χαρὰ τὰς ψυχὰς τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος, ἀφοῦ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως ἐλάμπρυνε τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ ἔφθασε μέχρι τῶν κενθρῶν τοῦ ἄδου ; Ὁ Χριστὸς κατέβη μέχρις ἄδου διὰ νὰ ἀπελευθερώσῃ τοὺς δεσμώτας. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ ἐγένετο ἡ γέφυρα ἡ μεταγούσα ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς τὴν ἀληθινὴν μακαριότητα. Οἱ πρὸ Χριστοῦ ἀποθνήσκοντες κατήρχοντο εἰς τὰ σκοτεινόμενα βασίλεια τοῦ ἄδου, ἐνῶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος αἱ ψυχαὶ μεταβαίνουν εἰς τὴν αἰώνιον χαρὰν καὶ εὐφροσύνην. «Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα» ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν ἐπὶ νίκαιον ἄδοντας.

Κατ’ αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἔλαβε πέρας τὸ μέγα καὶ προαιώνιον μυστήριον τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν θέωσιν καὶ τὴν λύτρωσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ προμηνύει, ἐπισφραγίζει καὶ ἐπικυρώνει καὶ τὴν ἰδικὴν μας ἀνάστασιν καὶ ἀποτελεῖ ἐγγύησιν τῆς μελλούσης ζωῆς.

Εἰ πιστεύομεν, ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ, διαβεβαιώνει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ βάθρον τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ὁ Γολγοθᾶς ὑπῆρξε καὶ πάλιν ζωῆς καὶ θανάτου, ὁ θρίαμβος τῆς ἀδικίας καὶ τοῦ φθόνου Ἡ Ἀνάστασις ὑπῆρξε ὁ θρίαμβος τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης. Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ πηγὴ τῆς δυνάμεως, δι’ ἧς δυνάμεθα πατεῖν ἐπάνω ὄψεων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ Χριστὸς διὰ τῆς Ἀναστάσεως ἐδίδαξεν, ὅτι πάντοτε τοῦ θριάμβου προηγείται ὁ κόπος, τῆς νίκης ἡ θυσία, τῆς χαρᾶς ἡ θλίψις, τῆς ζωῆς ὁ θάνατος.

Ἄς οικειοποιηθῶμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐκ τοῦ τάφου τοῦ Κυρίου ἀνατείλασαν χαρὰν καὶ δύναμιν.

Χριστὸς ἀνέστη ! ψάλλουν ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι. Εἶναι ὕμνος χαρᾶς καὶ θριάμβου πρὸς τὸν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν καὶ καθελόντα τοῦ θανάτου τὸ κράτος. Ἄς ὑμνήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀγαλλομένη τῇ ψυχῇ τὸν Ἀναστάντα Κύριον καὶ ἃς ψάλλωμεν ὕμνους νικητηρίους πρὸς τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς καθήμενον καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ἐντυχάνοντα. «Χριστὸς ὁ ἀποθανὼν, μᾶλλον δὲ νὰ ἐγερθεῖς, ὅς καὶ ἔστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὅς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν», διακηρύττει τρανῶς ὁ οὐρανοβάμων Ἀπόστολος.

Ἄς ἑορτάσωμεν «Πάσχα τὸ μυστικόν» ἀπελευθερούμενοι, ὡς οἱ Ἰσραηλῖται ἐκ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἡμεῖς ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας. Ἄς ἐγερθῶμεν ἐκ τῶν νεκρῶν ἔργων τῆς ἁμαρτίας, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΟΛΙΟΥ, ΑΠΑΙΣΙΟΥ ΚΑΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΩΝ ΟΥΝΙΤΩΝ

Οἱ Παπικοὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι ὁ θεσμός τῆς Οὐνίας δὲν εἶναι κατασκευάσμα ἰδικόν των, διὰ προσηλυτιστικούς σκοπούς, ἀλλ' ὅτι εἶναι Ἐκκλησιαστικὸν σύστημα ὑφιστάμενον ἐκ τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων καὶ ὅτι οἱ Οὐνῖται ἀνήκουν οὐχὶ εἰς τὴν Λατινικὴν ἢ Παπικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' εἰς τὴν Καθολικὴν τοιαύτην, μεθ' ἧς ἀνέκαθεν ἦσαν ἡνωμένοι.

Ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ, ὅτι τὸ σύστημα τῆς Οὐνίας ἦτο ἄγνωστον, ἐνεφανίσθη δέ, ὅταν ἡ Ρώμη ἰδοῦσα, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐκλατινίσῃ ἀπ' εὐθείας τοὺς ἀνατολικούς, ἀπεφάσισε νὰ ἀλλάξῃ σύστημα καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ μέθοδον τοιαύτην, ἡ ὁποία θὰ ἔφερεν ἀποτελέσματα.

Ἡ νέα μέθοδος, δηλ. ἡ Οὐνία ἤρχισεν ἐπὶ τῆς ἀναφερομένης ἡδὴ συνόδου τοῦ Λατερανοῦ (1215), ἐξευλιχθὲν κάπως διὰ τῆς ἐκδοθείσης Βούλλας Ἰννοκεντίου Δ' (1254) καὶ ἐξετελέσθη πλήρως ὡς ἐπιδιώξεις εἰς τὴν Πολωνίαν (1587).

Πρὸ τῆς συνόδου τοῦ Λατερανοῦ αἱ προσπάθειαι διὰ τὸν ἐκλατινισμόν τῶν ὁρθοδόξων ἦσαν βίαιαι, ἀτεγκτοὶ καὶ ἄνευ προσχημάτων. Ὅταν οἱ Παπικοὶ μετέβησαν εἰς Βουλγαρίαν ἐπὶ Πάπα Νικολάου Α' (856), ἐπέβαλον οὐχὶ μόνον τὸ Filioque εἰς τοὺς ὁρθοδόξους Βουλγάρους, ἀλλὰ καὶ τὴν Λατινικὴν λειτουργίαν καὶ τὰ Λατινικὰ ἥθη καὶ ἔθιμα, ἐκήρυξαν δὲ ἄκυρα τὰ μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἐτέλουν ἑγγαμοὶ ἱερεῖς καὶ πρὸ πάντων τὸ χρίσμα, τὸ ὁποῖον ἐπανελάμβανον οἱ Λατῖνοι ἐπίσκοποι. Οἱ σταυροφόροι ἀργότερον, ὅταν κατελάμβανον διαφόρους ὁρθοδόξους χώρας, ἐξεδίωκον τοὺς ὁρθοδόξους κληρικούς καὶ ἐγκαθίστων Λατίνους ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους. Τὰ τοιαῦτα ἐδημιουργοῦν σφοδροτάτας ἀντιδράσεις, ἐχύθη δέ, εἰς τὴν Κύπρον συγκεκριμένως, πολὺ αἷμα διὰ παρομοίας πράξεις βίας τῶν σταυροφόρων καὶ ἐκάθισαν ζῶντες ἄνθρωποι, μὴ θέλοντες νὰ ὑποταχθῶν εἰς τὸν Πάπαν.

Οἱ διάφοροι Παπικοὶ ἱεραπόστολοι μετεχειρίζοντο τοὺς χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ἠνοῦντο μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας «ὡς μὴ χριστιανούς». Ἡ τοιαύτη χρησιμοποίησις βίας διὰ τὸν ἄνευ ὅρων ἐκλατινισμόν τῶν Ὀρθοδόξων, κατέστησε τοὺς Παπικούς μισητούς, ὥστε μέχρι σήμερον ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀποκαλεῖ αὐτοὺς «κυλόφραγκους».

Κατὰ τὸν 14ον καὶ 15ον αἰῶνα εἰς τὰς Ἑλληνικὰς νήσους καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν Κρήτην, διεξήχθη συστηματικὸς ἀγὼν ὑπὸ τῶν Παπικῶν κατὰ τῶν ὁρθοδόξων.

Οἱ ἰσχυρισμοὶ λοιπὸν τῶν Παπικῶν, ὅτι ἡ Οὐ-

νία εἶναι παλαιὸν Ἐκκλησιαστικὸν σύστημα εἶναι ἀστήρικτοι... Οἱ ἀκραιφνῶς ὁρθόδοξοι λαοὶ τῆς Κάτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας ἐξελατινίσθησαν διὰ φοβερῶν πιέσεων καὶ στυγνῆς βίας. Διὰ τὴν Οὐνία, ἀφοῦ οἱ Παπικοὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι εἶναι παλαιότατη, δὲν κατώρθωσεν, ὥστε νὰ διατηρηθοῦν οἱ πληθυσμοὶ οὗτοι ὁρθόδοξοι, ὡς ἀρχικῶς ἦσαν;

Ἀλλ' ἡ Οὐνία δὲν ἔχει σκοπὸν τὴν διατήρησιν ἑσθ' καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὁρθοδόξου σχήματος, εἰμὴ τὸν κατὰ βαθμιαῖον τρόπον πλήρη ἐκλατινισμόν τῶν ὁρθοδόξων.

Τὰ ἐν τῇ Μονῇ Κονυτοφέρνης διατηρηθέντα ἐξωτερικὰ ὁρθόδοξα σχήματα, τῇ ἐπιμονῇ τοῦ Βησσαρίωνος, ἐξακολουθοῦν ἤδη νὰ τηρῶνται, διότι διὰ τῆς ἐφευρέσεως τῆς Οὐνίας χρησιμεύουν ὡς προσχηματα πρὸς συγκάλυψιν τῶν σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεων τῶν Παπικῶν, μέσῳ τῆς Οὐνίας.

Ἀκόμη τὸ 1556 ἀπηλάσθη ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν ὁ Ἕλλην Μητροπολίτης Πάμφιλος, ὁ ὁποῖος ἦτο Μητροπολίτης τῆς αὐτονόμου Ἑλληνικῆς Μητροπόλεως Ἰταλίας, ἡ ὁποία περιελάμβανε ὁρθοδόξους ἐξ Ἑλλάδος καταφυγόντας ἐκεῖ λόγῳ τῶν τουρκικῶν πιέσεων εἰς τὰς χώρας τῶν.

Αἱ πιέσεις, τὰς ὁποίας ὑπέστησαν οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ ὁρθόδοξοι ἐν Κάτῳ Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ὑπῆρξαν ἀφάνιστατοι, τέλος δὲ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντισταθοῦν ἐξελατινίσθησαν, καὶ μόλις ὀλιγώτεροι τῶν 10 οἰκογενειῶν, μὴ στέργουσαι τὸν ἐκλατινισμόν, ἔζητησαν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἀδειαν καὶ ἐγκατεστάσθησαν εἰς περιοχὴν τῆς Ἀχαΐας.

Διὰ τὸ λοιπὸν ὁ Παπισμός δὲν ἐσεβάσθη τὸν λειτουργικὸν «ρυθμόν» τῶν Ἑλλήνων τῆς Κάτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας καὶ τῶν ἐκεῖ καταφυγόντων Ἑλλήνων καὶ ὁρθοδόξων Ἀλβανῶν; Ἀλλ' ὁ Παπισμὸς δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τοὺς «ρυθμούς», εἰ μὴ μόνον διὰ τὸν βαθμιαῖον ἐκλατινισμόν τῶν μὴ ἀνηκόντων εἰς αὐτὸν χριστιανῶν.

Οἱ Παπικοὶ λοιπὸν ἰσχυρισμοὶ διὰ τὴν ἀρχαιότητα τῆς Οὐνίας δὲν εὐσταθοῦν, διότι ἡ Οὐνία εἶναι νέον κατασκευάσμα, καὶ εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις ἐχρησιμοποιήθη ὡς μέθοδος καὶ ὡς ὄργανον διὰ τὴν ὑπαγωγὴν καὶ ἀφομοίωσιν πάντων τῶν μὴ Παπικῶν χριστιανῶν, εἰς τὸν Πάπαν.

Ἄλλως τε παραλλήλως σχεδὸν πρὸς τὴν ἐνεργὸν δρᾶσιν τῆς Οὐνίας, ἦτοι μόλις μετὰ παρέλευσιν 35 ἐτῶν ἀπὸ τῶν ἐν Πολωνίᾳ διαδραματισθέντων, ἰδρῦθη ἐν Ρώμῃ τῷ 1622, ἡ «Προπαγάνδα πίστεως» (Propaganda Fidei), τῶν προσηλυτιστικῶν ἐνεργειῶν, τῆς ὁποίας ἔχουν μικροτάτην καὶ ἀλγεινοτάτην πείραν οἱ ὁρθόδοξοι χριστιανοί.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ φειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνετα, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δδὸς Κανίγρος 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐν τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Πατρός, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν».

Οὕτω θὰ αἰσθανθῶμεν τὸ βαθὺ νόημα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ ψάλλωμεν ἐπαξίως:

«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων ἢ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτὴ καὶ πανηγυρίς ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

ΔΕΚΑΟΚΤΑΕΤΗΣ ΟΘΩΜΑΝΟΣ ΗΣΠΑΣΘΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΝ ΕΒΑΠΤΙΣΘΗ ΕΙΣ ΙΕΡΟΝ ΝΑΟΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ ΔΡΑΜΑΣ

Δράμα.—Παρουσία πυκνοτάτου πλήθους πιστών ἐτελέσθη τὴν Κυριακὴν τῆς 15-3-1964 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν, τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Δράμας, ἡ βάπτισις τοῦ Ὀθωμανοῦ ἐκ γενεᾶς Πομάκων Ρεμψῆ Ρεσίτ ἐτῶν 18 κατοίκου Δράμας, τοῦ ὁποίου οἱ παριστάμενοι γονεῖς Κωνῆνος καὶ Ἑλένη Νικολαΐδου πρὸ ἔτους προσῆλθον καὶ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸν ἴδιον Ἱερὸν Ναόν. Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κατηχητοῦ του κ. Σάββα Ἀλεκτορίδου εἰς τὸ μέσον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἀπήγγελε τὸ «Πάτερ ἡμῶν», κατόπιν ἀνῆλθε ἐπὶ καθίσματος καὶ ἐπὶ τρεῖς φορές εἶπεν ὅτι: Πιστεύω εἰς τὸν Χριστὸν καὶ θέλω νὰ βαπτισθῶ, τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν ἀπαντήσαντος, δεκτὸς ἄξιος. Μὲ χαρὰν καὶ κατάνυξιν προσῆλθε πρὸς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθε μὲ γαλήνιον πρόσωπον Ἀγγελος ἐπὶ τῆς γῆς. Τοῦ Ἱεροῦ μυστηρίου προσέστη ὁ Αἰδεσιμώτατος Πρωθιερεὺς Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος μὲ ἀνάδοχον τὴν κ. Χατζῆ-Δέσποινας Ἰ. Ἐμμανουηλίδου κάτοικου Δράμας, ὀνομάσασα αὐτὸν ΙΑΚΩΒΟΝ. Μετὰ τὴν ἁγίαν Μετάληψιν δι' ὀλίγων ὤμιλησεν ὁ τελέσας τὴν ἁγίαν Βάπτισιν πατὴρ Μιχαὴλ, ἀναπτύξας τὴν σημασίαν τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ, «Βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Ἐν συνεχείᾳ κύκλω τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ εἰς τὸν αὐλόγυρον ἐγένετο Ἱερὰ πορεία μαρτυρία τῆς Βαπτίσεως, προπορευομένων ἑξαπτεράγων, τοῦ νεοβαπτισθέντος μετὰ τῆς ἀναδόχου του, τοῦ Πρωθιερέως

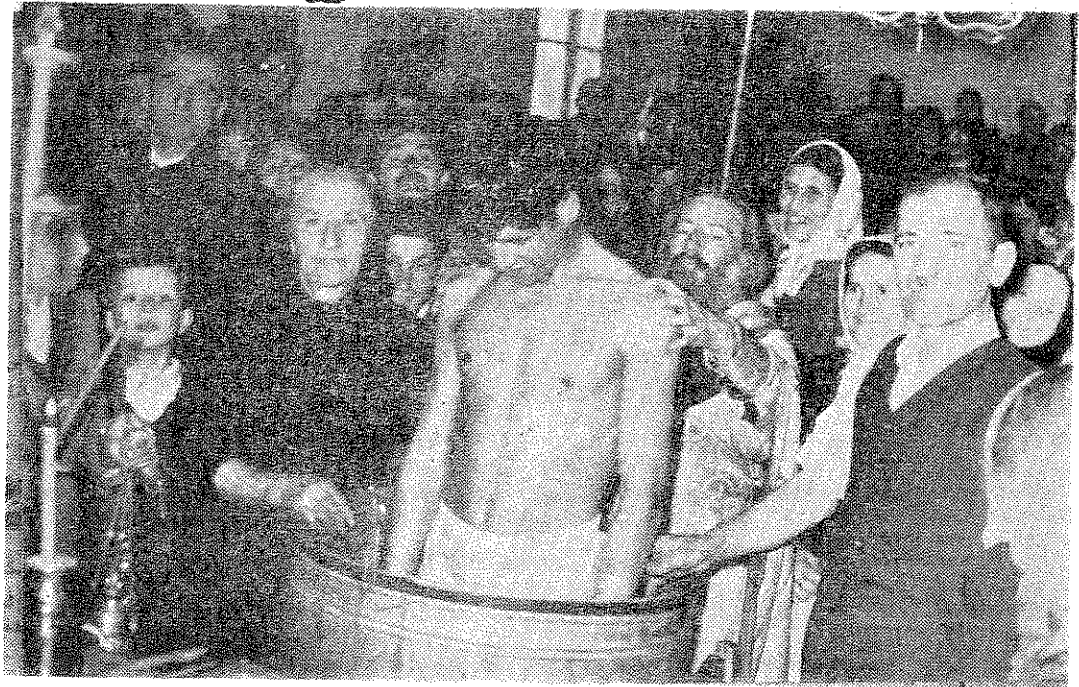
καὶ τοῦ λαοῦ, τῶν Ἱεροφαιτῶν ψαλλόντων τὸ «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε», τῆς δὲ Καμπάνας ἡ χούσης χαρμωδῶς. Κατόπιν τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν συνεχάρη τὸν νεοφώτιστον, τὴν ἀνάδοχον καὶ τοὺς γονεῖς του.

Εἰς τὴν τελετὴν τῆς Βαπτίσεως παρέστησαν μετὰ ἄλλων, ὁ Διοικητὴς Ἀσφαλείας Ταγματάρχης κ. Δ. Ἀλεξανδρῆς, ἡ κ. Ἀγλαΐα Δ. Κρητικῶ Ταγματάρχου Ὑποδιοικητοῦ Χωρῆς, ὁ Πρόεδρος Παλαιοημερολογιτῶν κ. Εὐάγ. Ἀργυριάδης καὶ ἄλλοι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΑΡΤΟΥ ΜΑΣΩΝΙΑΣ

Ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν Ἡμερήσιον Τύπον περὶ τῆς κατηραμένης καὶ ἀντιθέου Μασωνίας, τῆς ἐσχάτως διερχομένης σοβαρὰν κρίσιν, ἀνέθορον ἡ ἐλπίς τῆς μειώσεως τῆς ἐπιρροῆς ἐπὶ τὰ ἔθνη τῆς Μασωνίας, ἥτις τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα δεινὰ ἐπεσώρευσεν εἰς τὸ φιλόχριστον ἡμῶν Ἔθνος καὶ εἰς ὅλα τὰ κράτη τῆς ὑψηλοῦ διὰ τῆς κατὰ καιροῦ προσηλυτίσεως νέων μελῶν καὶ ἀποσπάσεως αὐτῶν ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶθε νὰ ἐκλείψῃ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ἡ ἀπαισία καὶ θεομίσητος Μασωνία, ἡ τοσαύτον ἐπιζημία διὰ τὸν Ἑλληνισμόν καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ ἐπὶ βουλος πάσης ἐλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως!

Στιγμιότυπον ἐκ τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου τῆς Βαπτίσεως

ΠΑΣΧΑ ΚΥΡΙΟΥ!

Πάσχα καινόν και ἅγιον ἐορτάζοντες, τὴν «ἐορτὴν ἐορτῶν και πανήγυριν πανηγύρεων» τελοῦντες, κατέχομεν τὴν εὐτυχὴ πραγματικότητα, διατηροῦμεν δὲ καὶ τὴν λέξιν, ἡ ὁποία πρὸ Χριστοῦ ἐπὶ αἰῶνας μὲ τοὺς τύπους καὶ τὰ σύμβολά της προανήγγειλε τὴν πραγματικότητα ταύτην. Διότι ἡ λέξις «Πάσχα» εἶναι λέξις ἑβραϊκὴ, σημαίνουσα τὴν διάβασιν, τὴν θαυματουργικὴν ἐκείνην διάβασιν τῆς Ἑρυθρᾶς θαλάσσης ὑπὸ τῶν Ἑβραίων, ἐλευθερωθέντων ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Μωϋσέως ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ δουλείας τῶν Φαραῶ.

Κυρίως δέ, «Πάσχα» ἐλέγετο ἡ ἐορτὴ τοῦ Πασχάλιου, ἁγιοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν πᾶς Ἑβραῖος ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Ναοῦ ἁμνὸν καὶ νὰ τὸν φάγῃ ἐψημένον μαζὶ μὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, ἐν μέσῳ πολλῶν εὐλαβῶν καὶ χαρμωδῶν ἐορταστικῶν διατυπώσεων. Καὶ ἡ ἐορτὴ αὕτη ἦτο ἡ μεγαλυτέρα ἑβραϊκὴ ἐορτὴ, ἡ συγκεντρώνουσα κατὰ πᾶν ἔτος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τὰ ἄπαντα τοῦ ἐκείνης διασπορᾶς ἑκατομμύρια τῶν Ἑβραίων.

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἦσαν τύποι καὶ σύμβολα «κοπὸν ἔχοντα νὰ ἐτοιμάσουν τὸν Ἰουδαῖον, διὰ νὰ ἔλθῃ τὸν «Ἄμνόν τοῦ Θεοῦ, τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Σαφῶς ὁ προφήτης Μαλαχίας ὑπενθύμιζεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, οἱ θὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ προσωανοὶ τύποι μὲ τὴν αἰωνίαν πραγματικότητα: «Ὅτε ἔτι θέλημά μου ἐν ὑμῖν, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, καὶ θυσίαν οὐ προσδέξομαι ἐκ τῶν χειρῶν

ὑμῶν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου ἕως δυσμῶν τὸ ὄνομά μου δεδόξασται ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐν παντί τόπῳ θυμίαμα προσάγεται τῷ ὀνόματί μου καὶ θυσία καθαρὰ» (Μαλαχ. 1.10.11) Καὶ ἰδοὺ ἡ εὐτυχὴς καὶ ἀνεκτίμητος πραγματικότης: «Τὸ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός», γράφει χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος ὁ θεῖος Παῦλος (1. Κορ 5 7). Ὁ ἰδιώκας μας, λέγει, πασχάλιος ἁμνὸς ἐθυσιάσθη ὑπὲρ ἡμῶν ἐπάνω εἰς τὸν Γολγοθᾶν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστός. «Καὶ ἡμεῖς ἐσθίομεν Πάσχα πολὺ τοῦ νομικοῦ κρείττον», προσθέτει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Διότι ἡ θυσία ἐκείνη τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τῆς ὁποίας τύπος καὶ σύμβολον ἦτο ὁ πασχάλιος ἁμνὸς τῶν Ἑβραίων συνεχίζεται (κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ Μαλαχίου) ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου ἕως δυσμῶν εἰς πάντα τόπον, ὅπου ὑπάρχει χριστιανικὸς ναὸς καὶ θυσιαστήριον, ὡς θυσία ἀναίμακτος, ὡς θυσία τῆς θείας Εὐχαριστίας εἰς δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ προσφερομένη ὑπὸ τῶν πιστῶν πού μετέχουν τῆς θυσίας ταύτης. Αὕτη ἡ θυσία εἶναι τὸ «Πάσχα τὸ μέγα καὶ ἱερῶτατον, τὸ Πάσχα τὸ μυστικόν καὶ πανσεβάσμιον Πάσχα, πάντας ἁγιάζον πιστούς».

Λαμπρότερον βεβαίως καὶ ἐξαιρετικώτερον τελεῖται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τοῦ ἔτους τὸ Πάσχα τοῦτο τῆς θείας Κοινωνίας, διότι εἶναι συνδυασμένον μὲ τὴν ἐορτὴν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ἀλλὰ καὶ κατὰ πᾶσαν θείαν Λειτουργίαν προσφέρεται: «Πάσχα οὐ νηστεία ἐστὶ, λέγει ὁ ἱερεὺς Χρυσόστομος ἀλλ' ἡ προσφορὰ καὶ ἡ θυσία ἡ καθ' ἑκάστην

γινομένη σύναξιν. Ὅσους προσέρχεται μετὰ καθαρᾶς συνειδήσεως, Πάσχα ἐπιτελεῖς». Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἀνεκτίμητον προσφορὰν τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου εἰς τὴν θείαν Κοινωνίαν, εἰς τὴν ἀληθινὴν ταύτην πασχάλιν καὶ εὐφρανίαν τράπεζαν, προσκαλεῖ ὁ ἱερεὺς Πατήρ, ὅταν προχθῆς διὰ τοῦ ἱερέως κατὰ τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας ἔλεγεν: «ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες· ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθῃ πεινῶν πάντες ἀπολαύετε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως. Μηδεὶς θρηνείτω πένιν» διότι (λέγει εἰς τὸν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Πάσχα λόγον του) «μία τράπεζα πλουσίῳ καὶ πέννι, θεία ἐστὶν ἡ χάρις καὶ οὐκ οἶδε προσώπων διαφορὰν. Μετὰ τῆς αὐτῆς παρηρησίας

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδόξιας, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγ. Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, Θέρμης—Θεσσαλονίκης λειτουργοῦντος τοῦ ἁγ. Διαυλείας κκ. ΑΚΑΚΙΟΥ

και τιμῆς και ὁ βασιλεὺς και ὁ πτωχὸς πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν και κοινωνίαν τῶν θείων τούτων Μυστηρίων δομῶσιν». Αὕτη «ἡ ἐορτὴ και πανήγυρις, προσθέτει δὲν χρειάζεται χρώματα και δαπάνας, ἀλλὰ μόνον προαίρεσιν και διάνοιαν καθαρὰν. Δὲν πρόκειται ἐδῶ νὰ ἀγοράσῃς τίποτε τὸ σωματικόν, ἀλλὰ πάντα πνευματικὰ ἀκρόασιν θείων λόγων, εὐχὰς πατέρων, εὐλογίας ἱερέων τὴν κοινωνίαν τῶν θείων και ἀπορρήτων Μυστηρίων, εἰρήνην, ὁμόνοιαν, πνευματικὰ δῶρα, ἅξια τῆς μεγαλοδοξίας τοῦ Δωρητοῦ, Ἑορτάσωμεν λοιπὸν τὴν ἐορτὴν ταύτην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνέστη ὁ Κύριος». Οὐδέποτε κατῳρθώσαν νὰ ἐορτάσῃς Πάσχα και Λαμπρὴν και Ἀναστασιὴν ἀληθινήν, ὅσοι δὲν προσέρχονται εἰς τὸ Πάσχα τῆς θείας Κοινωνίας, οὐδὲ θὰ ἀξιωθῶν ποτὲ νὰ ἐννοήσῃς τὴν βαθυτέραν και μυστηριώδη χαρὰν και ἀγαλλίασιν, τὴν ὁποίαν οἱ μεταλαμβάνοντες αἰσθάνονται μὲν, ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐκφράσῃ. Ζωὴ νέα ἐσωτερικὴ δὲ και ἀφανής, δημιουργεῖται εἰς τὴν ζωὴν των, και οὕτως εἰπεῖν καρδιά ἄλλη ἐμφυτεύεται και πάλλει μέσα εἰς τὴν καρδίαν των, και συνειδήσις ἄλλη, ἀγνή και θεία, μέσα εἰς τὴν συνειδήσιν των. Συνειδήσις μὲ φωνὴν καθαρωτέραν μὲν και εὐκρινέστατα ἀκουομένην μὲ τόνον δὲ και ἦχον ἐξαιρετικῶς τεργνὸν και χαρμόσυνον ἀδιστάκτως πληροφοροῦντα τὴν πραγματικὴν παρουσίαν Ἐκείνου ὅστις ἐβεβαίωσεν: «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα και πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ».

Φυσικώτατον δὲ ἀποτέλεσμα τοῖς τοιαύτης ἐσωτερικῆς ἐνώσεως και διαμονῆς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ψυχὴν και τὴν καρδίαν τοῦ ἀξίως κοινωνοῦντος, εἶναι ἡ γλυκυντάτη ἐκείνη ἐσωτερικὴ και ἀπόρητος συνομιλία, ὑπερβαίνουσα εἰς γλυκύτητα ἀσυγκρίτως τὴν τοῦ εἰλικρινοῦς φίλου πρὸς τὸν ἀγαπητὸν φίλον ἢ βαθυτάτη ἀμοιβαία ἐκχυσὶς ἀσυγκρίτως ὑπερβαίνουσα τὴν τῆς νύμφης πρὸς τὸν νυμφίον ἀνταποκρινομένη δὲ μόνον πρὸς τὴν φωνὴν τῆς Συναμιτιδος: «τετρωμένη ἀγάπης ἐγὼ εἰμι» (Ἄσμα 5, 8).

Θαυμαστὸν γεγονός. Μὲ ἄλλην ζωὴν προσέρχεται ὁ πιστὸς εἰς τὸ Μυστήριον, μὲ τὴν ζωὴν τὴν ἑλᾶ φράν και εὐχάριστον, τὴν ἱκανὴν νὰ βαστάξῃ πᾶσαν βιοτικὴν θλίψιν, νὰ ἀντλή πάντοτε χαρὰν, νὰ ἐπαναλαμβάνῃ εὐφροσύνης: «Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν και ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανὸν Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν ἐπινίκιον ἄδοντας»!

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου κρέμαται ἐπὶ τοῦ ξύλου! Ἡ κεφαλὴ τοῦ φέρει τὸν ἀκάνθινον στέφανον. Αἱ χεῖρες του και οἱ πόδες του εἶναι προσηλωμένα δι' ἡλῶν ἐπὶ τοῦ ἀτιμωτικοῦ ξύλου εἶναι γυμνὸς και πληγωμένος. Αἷμα στάζει συνεχῶς ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τοὺς ὤμους, τὸ στήθος.

Ὡρα πικρὰ και πλήρης θλίψεως!

Οἱ μαθηταὶ του τὸν ἔχουν ἐγκαταλείψει. Ἡ Παρθενομήτηρ τὸν ἀτενίζει ἐκφωνοῦσα δακρυρροὺς θρήνους.

Ρομφαία διέρχεται τὴν καρδίαν της, ὅταν βλέπῃ τὸν Υἱὸν της νὰ πάσχη ἀδίκως διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Τοῦ ἐπιστηθίου μαθητοῦ ἡ γλῶσσα μένει ἀλαλος, σιωπῶσα.

«Ὁ καταλύων τὸν ναὸν και ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν! σῶσον σεαυτὸν» εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, κατάρβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ» κρίζουν «οἱ παραπορευόμενοι». «Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι, εἰ βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐστὶ, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ και πιστεύσωμεν ἐπ' αὐτῷ» λέγουν ἐμπαικτικῶς οἱ ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν πρεσβυτέρων και Γραμματέων και Φαρισαίων.

Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ὁ προαιώνιος Λόγος τοῦ Πατρὸς, ὁ ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ και ἐν δεξιᾷ τοῦ Θρόνου τῆς μεγαλωσύνης καθήμενος, διασύρεται, χρενάζεται, δνειδίζεται, βλασφημεῖται.

Ὁ Κύριος τῆς δόξης, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς ὁ τιεῖς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων, ὁ ἐναθροπίσας διὰ τὴν εὐρεσιν τῆς ἀπολεσθείσης δραχμῆς και τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀσώτου υἱοῦ, ὁ πλούσιος ἐν ἐλέει και ἀγαθότητι Θεός, ὁ μέλλων πάλιν ἔχυσθαι κρίναι τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, μαστιγοῦται, κεντᾶται τὴν πλευρὰν διὰ λόγχης, περιπαίζεται, καταδικάζεται εἰς τὸν πλεονέπονεϊστον θάνατον.

Ἐσταυρωμένε Κύριε! Τὸ γνωρίζομεν. Ἄνῃλθες ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἵνα ἐπαναφέρῃς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας τὴν ἐξολισθήσασαν εἰς τὸ βόρβωρον τῆς ἁμαρτίας ἀνθρωπότητα.

Ἐσταυρωμένε Ἰησοῦ, σὲ εὐχαριστοῦμεν. Ἐσταυρώθης δι' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς κοπταίστας.

Ἐσταυρώθης, ἵνα τείνης τὰς φιλευσπάχνους χεῖρας τῆς ἀγάπης σου πρὸς ἡμᾶς τοὺς ραθυμοὺς, ὅπως μᾶς ἐγείρῃς ἐκ τοῦ βαθυτάτου ὕπνου τῆς ἁμαρτίας.

Ἐσταυρώθης Κύριε! διὰ νὰ μᾶς πρᾶμυθήσῃς, διὰ νὰ ἀπομάξης τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, νὰ μᾶς δώσης τὴν ἀφεσὶ τῶν ἁμαρτιῶν, νὰ μᾶς ἐμφυτεύσῃς εἰς τὰς καρδίας τὴν ἐλπίδα και τὴν χαρὰν.

Ὅποιοι ἀδιεξίτητον ὕψος ἀγάπης! Οὐδεὶς ποτε ἀνέπτυξε τοιαύτην καλωσύνην αἱ μακροθυμίαν ἐν μέσῳ τοιούτων φρικτῶν ἀληθόνων, ὥς

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας» ὅπως ἀποστέλλουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ και μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὶν και κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ὁ Κύριος, ὅστις πάσχων ἤρχετο ἀνεξικάκως ὑπὲρ τῶν σταυρωτῶν του λέγων: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσιν!». Ὡ; ταπεινώσεις ὑπερβάλλουσα τοῦ Θεανθρώπου!

Ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ πραγματικῶς ἔλαμψεν ἡ φεγγοβόλος μορφή τοῦ Διδασκάλου με ὅλην τὴν φωσφόρον αἴγλην τῆς καὶ κατέστη τὸ αἰώνιον σύμβολον τῆς θυσίας, τῆς ἐσχάτης ταπεινώσεως, τοῦ ταπεινοτέρου ἐξευτελισμοῦ.

Ὁ Κύριος ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπὸ πῆκος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ Σταυροῦ, θεολογεῖ ὁ ὑψιπέτης Παῦλος.

Ὁ Κύριος «τὸ μέγα καὶ προαιώνιον θῆμα» ἐθυσιάσθη, ἵνα θέσῃ τέρμα εἰς τὴν κακοδομονίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα ἐξωραίσῃ τὴν ἀμαυρωθεῖσαν θείαν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου καὶ θέσῃ ταύτην ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς θείας εὐγενείας καὶ δόξης.

Ἐκτοτε, ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου, ἡ μορφή τοῦ πάσχοντος Διδασκάλου ἔγινε ὁ ἔρως, ἡ λατρεία ὅλων τῶν λαῶν καὶ ὅλων τῶν αἰώνων.

Τὸ τίμιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ, τὸ βαφὴν καὶ καθαγιασθὲν με τὸ αἷμα τοῦ γλυκυτάτου Ναζωραίου, ἔγινε τὸ σύμβολον τῆς ἀρετῆς, τῆς θυσίας, τῆς ἀπεριορίστου ἀγάπης.

Ἄν ἀτενίσωμεν ὅλοι νοερῶς πρὸς τὴν γλυκεῖαν καὶ φρικτῶς πάσχουσιν μορφήν τοῦ Ἑσταυρωμένου, θὰ κλαύσωμεν ἀσφαλῶς.

Ἀλλὰ πρὸς τί τὰ δάκρυα ταῦτα;

Ἐχει ἀνάγκη ἐκεῖνος τῶν κροκοδειλίων δακρύων μας;

Διὰ τὸν ἑαυτὸν μας μᾶλλον πρέπει νὰ κλαύσωμεν, πῶς ἐπροδώσαμεν πολλάκις τὴν ἀγάπην του, τὸν ἠγνοήσαμεν, τὸν κατεφρονήσαμεν.

Ἰδοὺ! ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Σταυροῦ καὶ τώρα μᾶς προσκαλεῖ ὅλους ὁ Ἑσταυρωμένος. Διανοίγει καὶ πάλιν τὰς πατρικὰς του ἀγκάλας διὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἀντλήσωμεν ἀπὸ τὴν αἵμαχθεῖσαν πλευράν του ἀθανασίαν, ἀφῆσιν, ζωὴν, θάρρος, δύναμιν.

Ἄς προσπέσωμεν πρὸ τοῦ γλυκυτάτου Ἑσταυρωμένου.

Ἄς προσβλέψωμεν μετὰ λατρείας τὴν καρτερικῶς καὶ ἀταράχως πάσχουσιν μορφήν του. Καὶ ἂς τὸν ἱκετεύσωμεν ἐξ ὅλης καρδίας, ὅπως μᾶς χάριση τὴν **ΑΓΑΠΗΝ ΤΟΥ** καὶ **μόνον Αὐτήν**.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὸ Σωματεῖον «ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΟΔΗΓΗΤΡΙΑ» ἐτέλεσε 40)ήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς Αἰκατερίνης Παπαγγελῆ, ἐκλεκτοῦ μέλους τοῦ Σωματείου, ἐν μέσῳ στενοῦ κύκλου Συμβουλίου, καὶ μελῶν, τὴν 8ην Μαρτίου 1964 εἰς τὸ ἱερὸν ἡσυχαστήριον «ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ» Βαρυμπόπη.

Ἐνα στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπεστάτην πανήγυριν τῆς Εὐαγγελιστρίας «Κορυδαλλοῦ». Ὁ Ἅγιος Διαυλείας κ.κ. Ἀκάκιος μετὰ τοῦ π. Στεφάνου Κριτάκη τοῦ π. Γεωργίου Σμυρνάκη πλαισιούμενοι ἀπὸ τὰ εὐλαβῆ πλήθη τῆς Ἑνορίας.

ΤΟ ΑΛΛΟΗΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ἡ ἱστορία μᾶς βεβαίῳ ὅτι, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτά-
των χρόνων ἐπεκράτει εἰς τὴν παπικὴν αὐτὴν φι-
λαρχία καὶ τάσις πρὸς δεσποτισμὸν, καὶ τοῦτο προῦ-
ξένῃσιν πολλὰ σκάνδαλα καὶ ταραχάς εἰς τὴν Ἐκ-
κλησίαν, ὁσάκις ἀνέβαινον εἰς τὸν Παπικὸν Θρόνον
ἄνθρωποι βίαιοι καὶ δεσποτικοὶ καὶ ἐστερημένοι
εὐαγγελικοῦ πνεύματος καὶ χριστιανικῆς ἀγάπης.
Τοιοῦτοι Πάπαι δυστυχῶς ὑπῆρξαν πολλοί, ὅπως εὖ
τυχῶς ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι πάπαι ἀληθῶς ἅγιοι καὶ
εὐαγγελικώτατοι τιμῆσαντες τὸν θρόνον τῆς πρεσβυ-
τέρας Ρώμης. Ὅλους ὅμως τοὺς κακοὺς πάπας, ὃ
περτέρησαν οἱ πολὺ ἀλαζόνες πάπαι. Πελάγιος, καὶ
Γρηγόριος, Νικόλαος καὶ Λέων ὁ Θ'!

Ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίσωμεν, πῶς ἐθεώ-
ρον οἱ πάπαι τῆς Ρώμης ἑαυτοὺς, καὶ μὲ ποῖα μέ-
σα ἐνήργησαν, καὶ ποῖα ψεύδη ἐφεύρον, καὶ ποῖοι
κατάρθωσαν νὰ πιστεύωνται εἰς τὴν Δύσιν, ὅτι εἴ-
ναι. Ἄν καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδειχθῇ ἀπὸ
τὰς Ἁγίας Γραφάς, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος με-
τέβη εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἐθεμελίωσε τὴν Ἐκκλη-
σίαν αὐτῆς, πολὺ δὲ περισσότερον δὲν δύναται νὰ
ἀποδειχθῇ, ὅτι ἔγινε καὶ ἐπίσκοπος ἐπὶ πολλὰ ἔτη
τῆς Ρώμης, διότι οὔτε αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων,
αἱ ὁποῖαι ἐγράφησαν ἀπὸ τὸν Ἅγιον καὶ Εὐαγγε-
λιστὴν Λουκᾶν, ἀναφέρουσι τοιοῦτον τι, οὔτε καὶ ὁ
Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστο-
λὴν του, ἐνῷ ἀσπάζεται κατ' ὄνομα πολλοὺς ἰδιώ-
τας χριστιανούς τῆς Ρώμης θὰ ἤθελε παραλείψει νὰ
ἀσπασθῇ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον. Ἐὰν ἦτο ὁ Πέ-
τρος εἰς τὴν Ρώμην, καὶ μάλιστα ὡς ἐπίσκοπος αὐ-
τῆς, ἂν καὶ δὲν ἀποδεικνύηται λέγομεν τοῦτο ἀπὸ
τὰς Ἁγίας Γραφάς, ἐν τούτοις οἱ πάπαι διὰ κοσμι-
κοὺς λόγους καὶ πολιτικὰ συμφέροντα, κατάρθωσαν
μὲ πολλοὺς μύθους νὰ διασώσωσι τὸ ψεῦδος τοῦτο
εἰς τὴν Δύσιν, νὰ τὸ πιστεῦσῃσι δὲ καὶ οἱ ἴδιοι με-
τὰ ταῦτα, καὶ νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς ἀκόμη σήμερον
ὡς διαδόχους τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. Ἐν τούτοις
καὶ ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἴδρυ-
σε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, ἀλλ' ὁ Πέτρος κατὰ
τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἴδρυσε καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς
Ἀντιοχείας, ὥστε, ἂν ὁ Πέτρος ὡς ἰδρυτής, ἤθε-
λεν ἀφήσῃ κατὰ τι ἑκτακτον ἀξίωμα εἰς τοὺς διαδό-
χους του, τὸ ἀξίωμα τοῦτο τὸ ἀφήκε καὶ εἰς τὸν
ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας, διότι ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς
ἀποδεικνύεται μὲν, ὅτι ὁ Πέτρος ἐπῆγε καὶ ἔμεινε
εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, (Γαλατ. Β. 11) δὲν ἀποδει-
κνύεται ὅμως, ὅτι ἐπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην.

Ἄλλ' ἂν καὶ δὲν ἀποδεικνύηται ἀπὸ τὰς Ἁγίας
Γραφάς, ὡς ὑποθέσωμεν, ὅτι καὶ ὁ Ρώμης εἶνε διά-
δοχος τοῦ Πέτρου· ἀλλὰ τότε ὁ Πάπας τί περισσό-
τερον ἔχει ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας; Τίπο-
τε ἀπολύτως, ὥστε λογικώτατα πίπτει τὸ Παπικόν
τοῦτο οἰκοδόμημα. Ἄλλ' οἱ Πάπαι ἐπενόησαν καὶ
ἄλλα στηρίγματα, δηλ. παρερμηνείας καὶ παρεξηγή-
σεις τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Ὅτε ὁ Πέτρος
κατὰ θεῖαν ἀποκάλυψιν, ἐκ μέρους ὅλων τῶν Ἀγ.
Ἀποστόλων εἶπε πρὸς τὸν Κύριον «Σὺ εἶ ὁ Χρι-
στὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» καὶ ὁ Κύριος

Ἰησοῦς τῷ εἶπε «Σὺ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ
Πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι
ἄδου οὐ κατισχύσουσι αὐτῆς (Ματθ. 127 18). Οἱ
Πάπαι τὸ «ἐπὶ ταύτῃ τῇ Πέτρᾳ» ἐξηγοῦσι καὶ ἐρ-
μηνεύουσι λέγοντες, ὅτι ἡ Πέτρα εἶναι ὁ Πέτρος,
Κακῶς λέγουσι, διότι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πολε-
μεῖ φοβερὰ τὴν Παπικὴν ταύτην ἐρμηνείαν λέγων
«ἔπινον γὰρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας,
ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός. «Α. Κορινθ. 14».

Ὅλοι δὲ οἱ ἀρχαῖοι ἐκκλησιαστικοὶ πατέρες καὶ
διδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι ἡρμήνευσαν τὸ χωρίον τοῦτο
τοῦ Ματθαίου (127 18) φρονοῦσι καὶ ἀποφαίνον-
ται, ὅτι ὁ Κύριος ἐθεμελίωσε τὴν ἐκκλησίαν Του ὃ
χι ἐπάνω εἰς τὸ θνητὸν πρόσωπον τοῦ Πέτρου, ὃ
ὁποῖος τὸν ἠονήθη τρεῖς φορές, ἀλλ' εἰς τὴν ὁμολο-
γίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Πέτρος ὡμολόγησεν, ὅτι «ὁ
Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» δηλ. ὁ
Κύριος οἰκοδόμησε καὶ ἐθεμελίωσε τὴν ἐκκλησίαν
Του εἰς τὴν «Πίστιν καὶ ὁμολογίαν τῆς Θεότητος
Αὐτοῦ». Ἀλλοίμονον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἂν εἶχε
θεμελίον ὁποιοῦνδήποτε θνητὸν ἄνθρωπον, ἔστω καὶ
Ἀπόστολον. Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος λέγει
καθαρὰ «Τίς οὖν ἐστὶ Παῦλος τίς δε Ἀπολλῶς,
ἀλλ' ἡ διάκονοι δι' ὧν ἐπιστεῦσατε, καὶ ἐκάστω ὁ-
πως ὁ Κύριος ἔδωκεν... Θεμέλιον γὰρ ἄλλος οὐ-
δὲς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰη-
σοῦς ὁ Χριστός» Α. Κορινθ. Γ. 5. 11» Λοιπὸν ἂν
καὶ οὐδόλως ἀποδεικνύωνται ἀληθεῖς ἀπὸ τὰς Ἁ-
γίας Γραφάς αἱ ἀξιώσεις αὗται τῶν Παπῶν, ἐν
ταύτοις οἱ Πάπαι διέδωκαν ἐπιτηδείως εἰς ὅλην τὴν
Δύσιν μὲ τὰ ψευδεπίγραφα Κλημέντια καὶ μὲ τὰς
ψευδοῖσιδωρίους λεγομένας διατάξεις ὡς δόγμα πί-
στεως τὰ ἑξῆς «ὅτι ὁ Πάπας τῆς Ρώμης εἶναι ὁ μό-
μος Ἀρχηγὸς καὶ Κεφαλὴ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας,
ὁ ἀλάνθαστος Κριτὴς ὅλων τῶν Ἐπισκόπων, διάδο-
χος τοῦ Ἀπ. Πέτρου, τοποτηρητὴς τοῦ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ μόνος καὶ ἀπόλυτος θησαυρο-
φύλαξ τῆς θείας χάριτος καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἡ δοξά-
δοξος ἡμῶν Ἐκκλησία οὐδέποτε ἀνεγνώρισε τὸν Πά-
παν ὡς ἀρχηγὸν ἀλάνθαστον καὶ ὡς κεφαλὴν τῆς
Ἐκκλησίας καὶ οὐδέποτε ἐθεώρησε νομίμους τὰς
ἀντιευαγγελικὰς ἀξιώσεις τῶν Παπῶν τοῦτο γίνεται
φανερὸν ἀπὸ τὰς αποφάσεις τῶν Ἀγ. Οἰκουμενι-
κῶν Συνόδων, αἱ ὁποῖαι κατεδίκασαν ὡς **αἱρετι-
κοὺς** τοὺς αὐτοκαλουμένους **ἀλάνθαστους** πάπας
Βιργίλιον καὶ Ὠνώριον καθὼς καὶ ἄλλοι πάπαι ὑπῆρ-
ξαν αἱρετικοὶ π.Χ. ὁ πάπας Λιβέριος κατὰ τὸν Δ'
αἰῶνα ἦτο Ἀρειανός, διότι ὑπέγραψεν ὁμολογίαν
Ἀρειανῆν. Ἐπίσης ὁ πάπας Ζώσιμος κατὰ τὸν Ε'
αἰῶνα ἠρνεῖτο τὴν προπατορικὴν ἁμαρτίαν. Ποῦ εἴ-
ναι λοιπὸν τὸ ἀλάθητον τῶν παπῶν εἰς τὰ τῆς πί-
στεως; Μόνον πρωτεῖον τιμῆς «Primus inter pa-
res» πρῶτος μετὰ τῶν ἰσῶν ἀπέδωκεν εἰς τοὺς
πάπας αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι διὰ λόγους πολιτι-
κοὺς, διότι δηλ. ἡ Ρώμη εἶχε χρηματίζει πρωτεύου-
σα τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους, τὰ ὁποῖα δικαιώματα ἔ-
δωκεν καὶ εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Τῷ ἑβδόμῳ καὶ δεκάτῳ Τιβερίου Καίσαρος, Βασιλέως Ρωμαίων, Μονάρχου, ἀνικήτου, Ὀλυμπιάδος διακοσίας καὶ πρώτης, Ἡλιάδος ὀγδότης, ἀποκτήσεως κόσμου κατὰ τὸν ἡμέτερον μερισμὸν τῶν Ἑβραίων τετρακισχίλια καὶ ἑκατὸν ἑβδομήκοντα τρία καὶ ἀπὸ ἐλευθερίας τῆς δουλοσύνης Βαβυλῶνος ἔτη πεντακόσια ὀγδοήκοντα ἑπτὰ, ἐπὶ Ὑπάτων τοῦ λαοῦ τῶν Ρωμαίων, Λουκίου Μάρκου Σιννίου καὶ Ανθυπάτου καὶ Ἰλλυρικοῦ, Παλιστέρα, κοινοῦ Διοικητοῦ τῆς χώρας τῶν Ἰουδαίων Κουίντου Φλαβίου, ἐπὶ τῆς Διοικήσεως Ἱερουσαλὴμ Ἡγεμόνος Κρατίστου, Ποντίου Πιλάτου ἐπιστάτου τῆς Κάτω Γαλιλαίας Ἡρώδου τοῦ Ἀντιπάτρου, τῆς ἄκρας ἀρχιερωσύνης Ἀννα καὶ Καϊάφα, Ἀλιάστου καὶ Μαίλ μεγίστων εἰς τὸν Ναόν, Ραμπάν, Ἀμαμπέλ, Βιοκιτένου Ἐκατοντάρχου, Ὑπάτου Ρωμαίων τῆς πόλεως Ἱερουσαλὴμ Σουνταξίου Ποπλίου Ρούφου.

Ἐγὼ ὁ Πόντιος Πιλάτος Ἡγεμὼν διὰ τῆς Βασιλείας τῶν Ρωμαίων, ἐπὶ τοῦ πραιτωρίου τῆς ἀρχιηγemonίας, κρίνω καὶ κατακρίνω καὶ καταδικάζω εἰς θάνατον σταυρικὸν τὸν Ἰησοῦν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ πλήθους Χριστόν, Ναζωραῖον καὶ ἀπὸ πατρίδος Γαλιλαίας. Ἀνθρώπον στασιώδη κατὰ τοῦ νόμου τοῦ Μωσαϊκοῦ ἐναντίον τοῦ μεγαλοπρεποῦς Βασιλέως Ρωμαίων, Τιβερίου Καίσαρος. Καὶ ὀρίζω καὶ ἀποφαίνομαι τὸν θάνατον αὐτοῦ σταυρικὸν μετὰ τῶν ἄλλων κατὰ τὸ σύνηθες τῶν καταδικῶν, ἐπεὶ συνήθροισεν αὐτὸς πλῆθος ἀνθρώπων πλουσίων καὶ πτωχῶν, οὐκ ἔπαυσε θορύβους ἐγείρων, ἐνοχλεῖν τὴν Ἰουδαίαν ποιῶν ἑαυτὸν υἱὸν Θεοῦ καὶ Βασιλέα τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἀπειλῶν φθορὰν τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἀπαρνούμενος τὸν φόρον τοῦ Καίσαρος καὶ τολμήσας εἰσελθεῖν μετὰ Βαίων θριαμβευτῆς καὶ πλείστου ὄχλου, ὥσπερ τις Ρέξ, ἐντὸς τῆς πόλεως Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν καὶ διορίζομεν τὸν ἡμέτερον πρῶτον ἑκατόνταρχον Κουίντον Κορηλίον περιάξει τοῦτον παρρησίᾳ εἰς τὴν χώραν Ἱερουσαλὴμ, δεδεμένον, μαστιζόμενον καὶ ἐνδεδυμένον πορφύραν, ἐστεφανωμένον ἀκανθίνῳ στεφάνῳ καὶ βαστάζοντα τὸν ἴδιον Σταυρὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ, ἵνα ἡ παράδειγμα τοῖς κακοποιοῖς, μεθ' οὗ βούλωμαι συνάγεσθαι δύο ληστάς φονεῖς καὶ ἐξέρχεσθαι διὰ τῆς πύλης Γιαμπαρόλας τῆς νῦν Ἀντωνιανῆς, ἀναχθῆναι δὲ Αὐτόν, τὸν Χριστόν, παρρησίᾳ ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν κακούργων, ὀνόματι Καλβάριον, οὐτινος σταυρωθέντος καὶ θανατωθέντος μεῖναι τὸ σῶμα ἐν τῷ σταυρῷ εἰς κοινὸν θεώρημα πάντων τῶν κακούρ-

διὰ τοὺς αὐτοὺς πολιτικούς λόγους. Ἀλλὰ τὰ δικαιώματα ταῦτα εἶναι καθαρῶς πολιτικά. Δὲν πηγάζουσιν ἀπὸ θεϊοῦ κῆρος, δὲν διατάσσονται εἰς τὰς Ἀγ. Γραφάς, ἀλλὰ ἐγέννησεν ἡ πολιτικὴ ἀνάγκη καὶ αἱ κοσμικαὶ περιστάσεις.

Παυλ. Καλαμάκης

γων καὶ ἄνω τοῦ σταυροῦ τίτλον τεθεῖναι γεγραμμένον τρισὶ γλώσσαις.

Ἰησοῦ Ἀκὸν ὁ Ἰλῆς Ἰοδαῦ (Ἑβραϊστί).

Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων (Ἑλληνιστί).

Ὅριζομεν οὖν μηδένα ἡστινοσοῦν τάξεων καὶ ποιότητος τολμῆσαι ἀπερισκέπτως τὴν τοιαύτην ἐμποδίσαι δίκην, ὡς ὑπ' ἐμοῦ ὠρισμένην μετὰ πάσης σεμνότητος, εἰς ποινὴν τῆς αὐτομολίας τούτου Ἑβραίου ὄντος, κατὰ τὰ ψηφίσματα καίτους νόμους τῆς τῶν Ρωμαίων Βασιλείας.

Μάρτυρες τῆς Ἡμετέρας ἀποφάσεως.

Ἀπὸ φυλῆς Ἰσραὴλ.

Ρωμάν, Δανιήλ, Γαμπινήλ, Ἰωακείμ, Μπανικάν, Ροτάμ, Ἰοντάβελ, καὶ Περικουλάμ.

Ἀπὸ τῆς Βασιλείας καὶ ἡγεμονίας Ρωμαίων : Λούκιος, Σεξτήλιος, καὶ Μαξιμίλιος.

Ἀπὸ τῶν Φαρισαίων : Μπαρμπᾶς, Συμεὼν, καὶ Μονέλη.

Ἀπὸ τῶν Ὑπάτων καὶ Δικαστῶν τῶν Ρωμαίων :

Ραμπάν, Μπατάνης καὶ Μπακαρόλας.

Ἀπὸ τῆς ἀρχιερωσύνης : Ρωάν, Ἰούλδους καὶ Μποσακόλης.

Νομικὸς δημόσιος ἀπὸ τῶν ἐγκλημάτων τῶν Ἑβραίων Μπουτάν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΟΥΒΛΙΟΥ ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ ΠΡΟΣ ΤΙΒΕΡΙΟΝ ΚΑΙΣΑΡΑ

Γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ, ἡ Παλαιστίνη ἦτο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ρωμαίων. Πρὸ τοῦ Πιλάτου δέ, ὅστις ἐσταύρωσε τὸν Κύριον ἡμῶν, ἡγεμὼν Ρωμαῖος ἦτο ἐκεῖ ὁ Πούβλιος Λέντουλος ὅστις ἀμᾶς περιγράφει πολὺ ὠραία τὸν Σωτῆρα εἰς τὴν κτωθι ἀγνωστον εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν μετὰ προσοχῆς πρέπει νὰ ἀναγνώσωμεν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀπευθυνομένη εἰς τὸν ἐν Ρώμῃ Ἀυτοκράτορα Τιβερίον, εἶναι Λατινικῇ γεγραμμένη καὶ φυλάσσεται τὸ πρωτότυπον αὐτῆς μέχρι σήμερον εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ρώμης CESARINI (Κεσαρίνι). Ἐχει ὡς ἑξῆς :

«Ἦκουσα, ὦ Καίσαρ, ὅτι ἐπιθυμῆς νὰ μάθης ὅσα σοὶ γράφω νῦν περὶ ἀνθρώπου τινὸς λίαν ἐναρέτου, καλουμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃν ὁ λαὸς θεωρεῖ προφήτην καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Θεοῦ, λέγοντες ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τοῦ πλάστου τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ παντὸς ὅ,τι ἐν αὐτῇ εὐρίσκεται καὶ ὑπάρχει».

«Τῇ ἀληθείᾳ, ὦ Καίσαρ, ἀκούονται καθ' ἐκάστην θαυμάσια πράγματα περὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ. Ἀνεγείρει νεκρούς, καὶ ἰατρεύει ἀσθενεῖς διὰ μιᾶς μόνης λέξεως.

Εἶναι ἀνὴρ ἀναστήματος μετρίου, καλὸς τὴν ὄψιν, καὶ μεγαλοπρέπειαν περιβεβλημένος, ἰδίως κατὰ τὸ πρόσωπον, ὥστε ὅσοι τὸν ἀτενίζουν ἀναγκάζονται νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ τὸν φοβῶνται.

Ἐχει τὴν κόμην, χρώματος καρϋοῦ ὀρίμου, ἐ-

ξικνουμένην μέχρι τῶν ὠτων του, ἐκεῖθεν μέχρι τῶν ὤμων. Φαίνεται ἰσχυροὺς μᾶλλον δὲ στιλπνῇ, καὶ διχάζεται ἐν τῷ μέσῳ, ἄνωθεν, κατὰ τὸ σύστημα τῶν Ναζαρηνῶν. Τὸ μέτωπόν του εἶναι λεῖον καὶ γαλήνιον, τὸ πρόσωπόν του ἀνευ ρητίδος ἢ κηλίδος, ἢ ὅς καὶ τὰ χεῖλη του κανονικώτατα. Τὸ γένειόν του εἶναι πυκνὸν καὶ τοῦ αὐτοῦ χρώματος τῆς κόμης δὲν εἶναι δὲ μακρὸν καὶ διχάζεται ἐν τῷ μέσῳ. Τὸ βλέμμα του εἶναι σοβαρὸν καὶ ἐμποιεῖ φόβον· ἔχει δὲ δύναμιν ἀκτίνος ἡλιακῆς. Οὐδεὶς δύναται νὰ τὸν παρατηρήσῃ ἀτενῶς· ὅταν ἐπιτιμᾷ φοβίῃ, ὅταν δὲ πρίττῃ τοῦτο κλαίει. Εἶναι ἀξιαγάπητος καὶ χαρίεις μετὰ σοβαρότητος. Λέγουσιν ὅτι οὐδέποτε ὤφθη γελῶν, ἀλλὰ πλειστάκις κλαίων. Ἐχει ὥραϊας χεῖρας καὶ τοὺς βραχίονας.

Ἐν τῇ συνομιλίᾳ ἐναρεστῇ πάντα, δυσκόλως ὅμως φαίνεται. Ὅταν θῇ φανῇ κάπου, εἶναι μετριόφρων, καὶ ἔχει τὸ ὥραιότερον παράστημα τοῦ κόσμου. Εἶναι ὥραϊος ὥς ἡ μητέρα του, ἥτις εἶναι ἡ ὥραιότερα γυνὴ ἥτις πότε ἐθεάθη εἰς τὰ μέρη ταῦτα.

Ἐάν ὅμως ἡ Σὴ μεγαλειότης, ὁ Καῖσαρ, ποθεῖ νὰ ἴδῃ αὐτόν, ὥς μοι ἔγγραφον ἔλαβε, πληροφορήσόν με, ἵνα σοὶ τὸν στείλω πάραντα.

«Πάντες ἐν Ἱερουσαλὴμ θαυμάζουσιν τὴν σοφίαν του, καίτοι οὐδέποτε ἐσπούδασέ τι. Καὶ ὅμως εἶναι κάτοχος πάσης ἐπιστήμης.

Περιπατεῖ ἀνυπόδυτος καὶ ἀσκεπής τὴν κεφαλὴν πολλοί, βλέποντες αὐτόν. γελῶσιν· ἀλλ' ὅταν εὐρίσκονται πρὸ αὐτοῦ, τρέμουσι καὶ θαυμάζουσιν αὐτόν.

Λέγουσιν ὅτι οὐδέποτε ἄνθρωπος ὥς αὐτὸς ἐνεφανίσθη εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Τῇ ἀληθείᾳ ὥς μοι λέγουσιν οἱ Ἑβραῖοι, οὐδέποτε ἐδόθησαν συμβουλαί, οὐδέποτε ἐκηρύχθη διδασκαλία ὥς ἡ ἰδικὴ του, πολλοὶ δὲ τῶν Ἰουδαίων θεωροῦσιν αὐτόν Θεόν. Ἄλλοι πάλιν μοι λένουν ὅτι εἶναι ἐχθρὸς τῆς Σῆς Μεγαλειότητος, ὁ Καῖσαρ. Πολλαχῶς με παρενοχλοῦσαν οἱ μοχθηροὶ αὐτοὶ Ἑβραῖοι. Λέγεται ὅτι αὐτὸς οὐδέποτε δυσησέτισέ τινα, ἀλλ' ὅτι μᾶλλον ἐποίησε τὸ ἀγαθόν. Ὅλοι ὅσοι ἐγνώρισαν αὐτόν λέγουσιν ὅτι εὐηγοτήθησαν παρ' αὐτοῦ. Ὅμως εἰς τὴν Σὴν Μεγαλειότητα, ὁ Καῖσαρ, διὰ τὴν πρὸς Σὲ ὑπακοήν, εἶμαι πρόθυμος, ὅτι διατάξῃ θέλει ἐκτελεσθῇ.

Ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἰνδικτιῶνος 7 (α) Σελλήνη 11
Τῆς Σῆς Μεγαλειότητος πιστότατος καὶ εὐπειθέστατος
ΠΟΥΒΑΙΟΣ—ΛΕΝΤΟΥΛΟΣ

Κυβερνήτης τῆς Ἰουδαίας

Τὸν Λέντουλον ἀντικατέστησεν ὁ Πιλάτος ὅστις ἐπίσης ἔγραψεν εἰς τὸν Τιβέριον ἐπιστολὴν περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀναγγέλων εἰς τὸν Αὐτοκράτορα πλεῖστα θαύματα ποῦ εἶχε κάμνει ὁ Χριστός. ἐν οἷς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἀνδρέου, τὴν Σταύρωσιν κ.λ.π.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἀπῆντησεν ὁ Τιβέριος διὰ τῆς ἐπομένης συναποστείλας καὶ δύο χιλιάδας στρατιώτας, οἵτινες ἀφ' οὗ ἔδεσαν με σιδηρὰς ἀλυσίδας καὶ αὐτόν καὶ τοὺς Ἀνναν, Καϊάφαν, Ἀρχέλαον, Φίλιππον, Ἀλέξανδρον καὶ ὄλους τοὺς πρῶτους τῶν Ἰουδαίων, τοὺς ὠδήγησαν εἰς τὴν Ρώμην.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ

Τιβέριος Καῖσαρ Δεσπότης, ἀνίκητος, φοβερός, Ποντίῳ Πιλάτῳ, Ἡγεμόνι τῆς Ἰουδαίας

«Ἐπειδὴ ἄδικον ἐψήφισες θάνατον κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, συμφωνήσας μετὰ τῶν φθονερῶν καὶ κακίστων Ἰουδαίων, λαβὼν παρ' αὐτῶν δῶρα ὑπὲρ τοῦ τοιοῦτου θανάτου, διὰ ταῦτα κ' ἐγὼ οὕτω κατὰ σοῦ διατάττω :

Ἵνα ἔλθῃς πρὸς με δέσμιος, τοῦ δοῦναι ἀπολογίαν περὶ τῆς ψυχῆς· ἣν ἀναιτίως παρέδωκας εἰς θάνατον.

Ἄλλ' ὃ τῆς Σῆς ἀνοησίας καὶ πορώσεως, ὅτι τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα φοβερά σημεῖα καὶ θαύματα παρ' αὐτοῦ γινόμενα θεωρήσαντες, ἐτολήματε τοιοῦτον ἄνθρωπον ἀθῶον παραδοῦναι εἰς θάνατον! Τίς δέ σοι πεπωρωμένα καὶ βέβηλε καὶ πάσης φιλανθρωπίας ἀνάξιος δέδωκε τοιαύτην τόμην καὶ ἔξουσίαν εἰς τοιοῦτο μέγα μισόθρονον κίνημα, ἵνα συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ Πονηροῦ Συνεδρίου καὶ διεφθαρμένου λαοῦ καὶ δόσης αὐτοῖς ἔξουσίαν τοῦ τοιοῦτου θανάτου; Διὰ γὰρ ταῦτα κρίνεις ἐπενεγκεῖν με δεῖταχέως, διότι οὔτε κ' ἔγραψις πρῶτον εἰς ἐμέ, περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, διὰ νὰ λάβῃς καὶ τὸ ἐμὸν θέλημα, ἀλλ' ὅταν ἐτέλεσας ὅσα καὶ ἠθέλησας, τότε μοι ἔγραψις τὰ κακῶς τελεσθέντα, ἀλλ' ἰδοὺ γράφῃς μοι καὶ τὴν ἀνοησίαν σου αὐτοτελήτως, λέγων μοι ὅτι καὶ ἀπὸ τοὺς θεοὺς, οὓς ἡμεῖς λατρεύομεν. μείζονα τοῦτον ἔργα καὶ θαύματα παρ' αὐτοῦ τελοῦμενα εἶδες. Ὁ τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακίας σας! Εἰ καὶ ὥς Θεὸν τοῦτον οὐκ ἐδέξαστε, κ' ὥς ἱατροὺν οὐκ εἶχετε αὐτόν; Ἐγὼ γὰρ ἐξ ἀκοῆς μόνον τοῦτον μαθὼν, καὶ τοιαῦτα φοβερά καὶ ἐξίσια σημεῖα καὶ θαύματα παρ' αὐτοῦ γινόμενα ἀκούσας, κέκρικα τῷ νομίῳ μὴ εἶναι αὐτόν ἄνθρωπον μόνον, ἀλλὰ καὶ Θεόν. Τὸ γὰρ ἀναστήσαι νεκροὺς καὶ ὀφθαλμοὺς τυφλῶν ἀνοῖξει καὶ δαίμονας ἐξ ἀνθρώπων διώξει καὶ παραλήτους ἀνορθώσαι, ταῦτα Θεὸς μόνον δύναται ποιῆσαι καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος. Τίς γὰρ ἄνθρωπος ἤκουσέ ποτε νεκρὸν τετραήμερον ἐγείραι καὶ ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου ἀνοῖξει; Ταῦτα γὰρ οὐ μόνον ἐκ τῆς ἰδίας ἐπιστολῆς σου ἔμαθον· ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον καὶ ἐκ μίᾳς γυναικός, ἥτις πρὸ τινων ἡμερῶν ἐνταῦθα ἐλθοῦσα εἶπε μοι ταῦτα πάντα μετ' ἀκριβείας· κατήγετο δὲ αὕτη ἐκ τῶν ὁρίων Μαγδαλᾶ. Μαρία καλουμένη, μαθήτρια καὶ αὕτη λέγουσα εἶναι τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ὁποία μεμαρτύρηκε διηγησαμένη ἐνώπιον τοῦ πλήθους τὰ ὑπ' αὐτοῦ γεγονότα, καὶ τὰ περὶ σοῦ, καὶ ἄλλα πολλά, καὶ ὅτι ἐξέβαλε καὶ ἐξ αὐτῆς ἑπτὰ δαιμόνια λόγῳ μόνῳ.

Διὰ ταῦτα λοιπὸν οὐ δύναμαι παραβλέπειν αὐτήν τὴν ἀδικίαν.

(Ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐξ ἀντιγράφου τοῦ Πατρὸς μου Κων(νου) Κόντου).

Ἀντεγράφησαν αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐξ ἐκδόσεως Συλλόγου ὁ «Πανάγιος Τάφος». Ἀθῆναι τῇ 22α Μαΐου 1946

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἀπριλίου 1964

Ἡ Ἀντιγράψα
Βάσ. Κόντου

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου τοῦ παραρτήματος Στυλίδος λειτουργοῦντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξεντίου

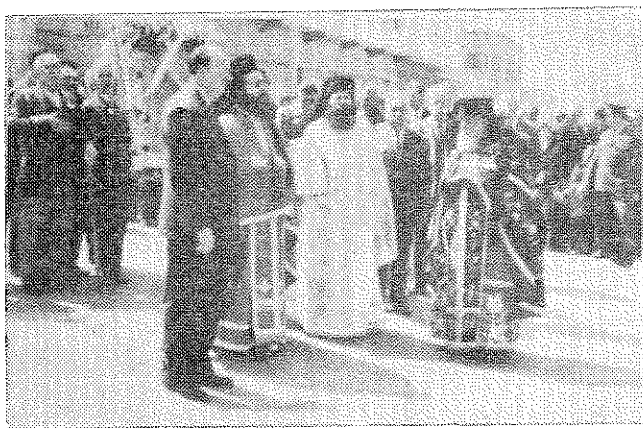
(Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας κ. Παναγιώτου Πολυζῶη, γεν. Γραμματέως Γ.Ο.Χ. Στυλίδος)

Κατὰ τὴν ἑορτὴν μας ἐλειτούργησεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἱερέως π. Παρθερίου, ἀναπληρωτοῦ τοῦ π. Εὐσεβίου, τοῦ ἐφημερίου π. Θεοδοσίου Παραρτήματος Λαμίας, τοῦ ἱεροδιακόνου π. Παΐσιου καὶ τοῦ ἀγιορείτου Μοναχοῦ π. Θεοφυλάκτου.

Κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος

ἐξεφώνησε λόγον σχετικὸν μετὰ τὴν ἑορτὴν καὶ ἰδιαιτάτα μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἑορτολογίου καὶ συνεκίνησε τὸ πλῆθος τῶν ἐκκλησιαζομένων πλέον τῶν χιλίων ἀτόμων.

Μεταξὺ τοῦ ἐκκλησιάσματος παρέστησαν ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Στυλίδος καὶ ἱπποὶ συμπαδούντες ἐκ τῶν Νεοημερολογιτῶν. Μετὰ τὴν ἑορτὴν παρετέθη γεῦμα, εἰς ξένους καὶ οὕτω ἔληξε μὴ λαμπρὰ ἑορτὴ ἀφήσασα ὅλους μας ἐνθουσιασμένους.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν Ἱερὰν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ Κηραβᾶ Πειραιῶς.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΞΙΟΛΟΓΟΣ

Ἐξεδόθη κατ'αὐτὰς βιβλίον μετὰ τὸν τίτλον κατὰ «Ἐνωτικῶν» ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Ἀλεξίου Καλομοίρου, ἐν ᾧ θίγονται καὶ ἀναπτύσσονται προβλήματα ἀφορῶντα τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ γίνεται λόγος περὶ τῶν σχέσεως αὐτῆς μετὰ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως καὶ τῶν προσπαθειῶν ἐνώσεως τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὡς ἄνω βιβλίου διαπνεόμενος ὑπὸ ἀκραφνῶς ὀρθοδόξων φρονημάτων καὶ υπερτονίζων τὴν μεγίστην ἀξίαν τῆς Παραδόσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰς τὸ κεφάλαιον «τὸ παλαιοημερολογητικὸν» ὑπεραμύνεται τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, ἐκ τῆς ἀλλαγῆς καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ ὁποίου γράφει ὑπὸ τοῦ Γρηγοριανοῦ προέκυψεν ἡ διάσπαισις τῆς λειτουργικῆς συμπονοίας μεταξὺ τῶν ἐκασταχοῦ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ προῆλθεν πλείστα ὅσα ἀτασθαλίαι ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Λατρείᾳ. Συνιστῶμεν, ὅθεν εἰς ἀπαντὰς τὴν ἀγορὰν τοῦ ὑπερόχου κατὰ τὸ περιεχόμενον βιβλίου τούτου πρὸς ὄφελος πνευματικόν.

ΣΕΧΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἡ Σεπτὴ καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας Θεῖα Χάριτι. Ἐγκαινιάζει σεῖ-
ρὰν κηρυγμάτων ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ ὡ-
ραν 7 μ.μ. εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Πειραιῶς
«Κοίμησις τῆς Θεοτόκου».

Παρακαλοῦνται ἅπαντες οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ
ὅπως δώσουν τὸ παρὸν εἰς τὴν θεοφιλεῖ ταύτην
συναξιν τοῦ Θείου κηρύγματος πρὸς δόξαν τοῦ
Παναγίου Ὁνόματος τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ καὶ πρὸς
τιμὴν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἀπαντες ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ἀγιωτάτης
ἡμῶν Ὁρθοδοξίας ἥτις ἀποτελεῖ τὴν καρδίαν τοῦ
Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Αἱ σάλπιγγες τῆς ἀληθείας σημαίνουν συνα-
γερμὸν τῆς εὐσεβείας.

Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΘΛΙΑΣ ΑΝΤΙΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλην ἐκστρατείαν κατὰ τῆς θρησκευτικότη-
τος ἀνέλαβε κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν ἡ Κεντρι-
κὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ σοβιετικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμ-
ματος, ἐπιδιώκουσα νὰ ἐκριζώσῃ ὀλοτελῶς ἀπὸ τὰς
ψυχὰς πάντων τὴν βαθεῖαν προσήλωσιν εἰς τὰ θεῖα,
ἥτις εὐρύτατα ἐπικρατεῖ ἐν Ρωσίᾳ.

Ματαιοπονοῦν καὶ «πρὸς κέντρα λακτίζουν» οἱ
πολέμιοι οὗτοι τῆς πίστεως καὶ τῆς θρησκείας ἀγνο-
οῦντες ἢ μᾶλλον θέλοντες νὰ ἀγνοοῦν, ὅτι ἡ θρη-
σκευτικότης εἶναι βαθύτατα ἐρριζωμένη εἰς τὴν ἀν-
θρωπίνην ψυχὴν καὶ ὅτι οὐδεμία δύναμις εἶναι ἱκα-
νὴ νὰ ἀπομακρύνῃ καὶ νὰ ἀποξενώσῃ τὸν ἄνθρωπον
ἀπὸ τὰς ὑψηλὰς μεταφυσικὰς του ἐφέσεις, αἵτινες
ἀποτελοῦν τὴν ἀπαραίτητον καὶ τὴν «ἥν οὐκ ἄνεν»
πνευματικὴν τροφήν καὶ ἰσχύν τῆς ἀνθρωπίνης ψυ-
χῆς.

ΔΩΡΕΑ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Ὁ κ. Ἰωάννης Νικολ. Μπαλτσάκης κατέθεσεν
ὕπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, δραχ. 200 (διακο-
σίας εἰς μνήμην τῆς ἀποθανούσης μητρὸς του Βα-
σιλικῆς Νικ. Μπαλτσάκη.

—Ἐπίσης ἀνώνυμος ἀδελφὴ προσέφερεν ὑπὲρ
τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δραχ. 500 (πεντακοσίας)
εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της Παναγιώτου.

Π Ε Ν Θ Η

Τὴν 4ην Φεβρουαρίου ε. ε. ἀπεδήμησεν εἰς Κύ-
ριον ἡ πλήρης ζήλου καὶ πίστεως εἰς τὴν Ὁρθοδο-
ξίαν, μακαριστὴ ἀδελφὴ Αἰκατερίνη Λογοθέτου. Ὑ-
πὲρ ἀνικαύσεως τῆς ψυχῆς της κατετέθησαν δραχ-
μαὶ διακόσιαι (200) ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.
Αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Τὴν Δ' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν 30 3-1964 ἐτε-
λέσθησαν τὰ ἐγκαινία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γε-
ωργίου (Ζωοδόχου Πηγῆς) Πειραιῶς ὑπὸ τοῦ Μακ.
Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. κ. Αὐξεν-
τίου.

Κατὰ τὴν θεῖαν Λειτουργίαν ὁμίλησεν ἐμπνευ-
σμένως ὁ Καθηγητὴς τῆς Φιλολογίας κ. Ἱ. Καλο-
σκάμης.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Μετὰ μεγίστης ψυχικῆς ἱκανοποιήσεως ἀνέγγνω-
μεν εἰς τὸν Ἡμερήσιον τύπον, ὅτι ὁ μέγας παρι-
σινὸς οἶκος «Πανεπιστημιακαὶ ἐκδόσεις τῆς Γαλλίας»,
ἐξέδωκε πρὸ τινος δύο βιβλία τοῦ Γάλλου Ὁρθοδό-
ξου Ὀλιβιὲ Κλεμὰν ὑπὸ τὸν τίτλον : «τὸ Βυζάντιον
καὶ ὁ Χριστιανισμὸς» καὶ «ἡ ζωτικότης τοῦ Ἀνατο-
λικοῦ χριστιανισμοῦ».

Παρομοίως, ἐπλήρωσεν ἀφάτου χαρὰς τὰς ἡμε-
τέρας ψυχὰς ἡ ἐκδοσις ἔργων χαρακτηριστικῶν καὶ
ἀντιπροσωπευτικῶν τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας καὶ
Φιλολογίας ἐκ τῆς προεπαναστατικῆς Ρωσίας τῇ
πρωτοβουλίᾳ πάλιν τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως.

Τοῦτο ἀποδεικνύει περὶ τράνω τὸ μέγα ἠθικὸν
κύρος καὶ τὴν ἀκτινοβόλον αἴγλην τῆς Ὁρθοδοξίας,
ἥτις διαχέεται ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς ὑψηλίου, προσελ-
κύνουσα τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσοχὴν πάντων.

Τοῦτο εἶναι τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ ἀνέφικτον ὕψος
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις ἡμέραν τινα κατὰ
τὴν ἀψευδῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἰδρυτοῦ Αὐτῆς θὰ
περιλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους της πάντας τοὺς λαοὺς τῆς
γῆς καὶ «γενήσεται μία ποίμνη, εἰς Ποιμὴν».

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν Τετάρτην τῆς Διακαινησίμου 23-4-1964
πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι ἱεροὶ Ναοί : 1) ὁ Ἱ. Ναὸς
Ἀγίου Γεωργίου (Ἀγίου Φανουρίου, Ν. Λιοσίων)
2) ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγίου Γεωργίου (Ζωοδόχου Πηγῆς)
Πειραιῶς.

Τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου 25-4-1964
πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Ζωοδόχου Πηγῆς, Πειραιῶς.

Τὴν 23 Ἀπριλίου (Π. ἡ.) 6 Μαΐου (Ν. ἡ.) ἡμέ-
ραν Τετάρτην ἐορτάζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Γεωρ-
γίου Νέων Λιοσίων. Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ Μέγας
Ἑσπερινὸς καὶ τὴν πρωΐαν θὰ τελεσθῇ Ἀρχιερατι-
κὴ Λειτουργία καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ περιφορὰ τῆς Ἀ-
γίας Εἰκόνης.

Συγκοινωνία δι' αὐτοκινήτων Νέων Λιοσίων
(Ἀγίου Νικολάου) ἀπὸ Πλατεῖαν Βάθης. Στάσις
Μάντρα Ἀγγέλου.